

ΒΟΥΝΕΣΙΩΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

Εφημερίδα του Συλλόγου Μορφοβουνιωτών
Χρόνος 2ος Αριθμός φύλλου 7
Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή
Διμ. έκδοση Ιούνης '88
Διεύθυνση Αγ. Αναστασίας 5 Περισσός Αθήνα

ΛΥΚΕΙΟ ΣΤΟ ΜΕΣΕΝΙΚΟΛΑ Ή ΣΤΟ ΜΟΡΦΟΒΟΥΝΙ;

Η παρέμβαση αυτή δεν έχει σκοπό να αναθερμάνει και να τροφοδοτήσει την αντιπαράθεση και την αντιδικία που υπήρξε πριν από λίγο καιρό ανάμεσα σε Βουνεσιώτες και Μεσενικολίτες, με τοποθετήσεις και απαντήσεις στον Τύπο σχετικά με το Λύκειο που πρόκειται να ιδρυθεί και να λειτουργήσει στην περιοχή. Αντίθετα πιστεύω ότι θα πρέπει να επιδιώκουμε και να βρίσκουμε σημεία επαφής και συνεργασίας και όχι αφορμές για αναθεματισμούς και διαμάχες. Γιατί τα δύο χωριά είναι τόσο κοντινά που θα μπορούσαν να συνεννοούνται και να συνεργάζονται σε πολλά θέματα που σχετίζονται με την αναβάθμιση της περιοχής και τη βελτίωση της ζωής των κατοίκων. Για να γίνει όμως αυτό είναι απαραίτητο να απαλλαγούμε από κάποια πλέγματα και προκαταλήψεις του παρελθόντος που ήθελαν τα δύο χωριά αντιμαχόμενα για ασημαντες και μικρόψυχες πολλές φορές αιτίες. Είναι ανάγκη να βλέπουμε τα πράγματα αντικειμενικά, με το μάτι της αλήθειας, και όχι να υποκαθιστούμε την πραγματικότητα και το δίκιο στα οποιαδήποτε κοντόφθαλμα και στενά τοπικιστικά συμφέροντα, παρασυνθέντα από μικροεγωισμό και κούφιο μεγαλοιδεατισμό για τους εαυτούς μας, τον τόπο μας, το χωριό μας. Πιστεύω ότι σ' ένα βαθμό είναι κι αυτό ένα νοσηρό σύμπτωμα του σύγχρονου τρόπου ζωής, με την έλλειψη επικοινωνίας, με την αποξένωση των ανθρώπων, με τον ατομικισμό και φιλοτομαρισμό που χαρακτηρίζει την εποχή μας. Τι άλλο από μικροεγωισμό και, γιατί όχι, ένα λανθάνοντα κοινωνικό ρατσισμό, δείχνει η τάση και η προσπάθεια να παρουσιάσουμε σαν άτομα ή σαν κοινότητα μια εικόνα «ανώτερων», «πολιτισμένων», «εξευγενισμένων» και «σπουδαίων» ανθρώπων απέναντι σε κάποιους άλλους συμπατριώτες μας «κατώτερους» τάχα και «ανάξιους»;

Αυτή η νοοτροπία δεν αποτελεί την πρώτη ύλη για τη δημιουργία μιας σχέσης εξουσίας και υποταγής, «αριστοκρατών» και «λαϊκών», κυρίων και δούλων; Στο όνομα αυτής της αρρωστημένης νοοτροπίας δεν ανδρώθηκαν και δεν επιβλήθηκαν κατά καιρούς όλα τα απάνθρωπα καταπιεστικά συστήματα, όπως ο φεουδαρχισμός, ο φασισμός, ο ρατσι-

σμός και η αποικιοκρατία; («Κατώτεροι» και «ανάξιοι», οι μαύροι να κυβερνηθούν, εμείς οι «ξύπνιοι» και «πολιτισμένοι» λευκοί πρέπει να τους εξουσιάζουμε...).

Και λένε λοιπόν οι φίλοι μας και γείτονες Μεσενικολίτες: «μα εμείς έχουμε παράδοση ανώτερη από σας, παράδοση πολιτιστική, πολιτική, διοικητική. Το χωριό μας έβγαλε τόσους βουλευτές, τόσους μορφωμένους, γιατρούς, δασκάλους, δικηγόρους, στρατηγούς. Είχαμε και έχουμε όλες τις αρχές. Άρα είμαστε ανώτεροι και δικαιούμαστε ό,τι άλλο έχει σχέση με την εκπαίδευση, τον πολιτισμό, τη διοίκηση. Τα δικαιούμεστε όλα...». Μα, αγαπητοί Μεσενικολίτες, αφού είναι έτσι

ΤΟΥ ΑΠΟΣΤ. ΚΑΤΟΙΚΟΥ

τα πράγματα, εσείς δεν έχετε πια ανάγκη από μόρφωση, από πολιτισμό, από εκπαιδευτικά ιδρύματα. Ανάγκη έχουν οι άλλοι, οι «απαίδευτοι» και «καθυστερημένοι», οι «κατώτεροι» και «απολίτιστοι»... Άρα αυτοί είναι που δικαιούνται περισσότερο και ένα σχολείο, Γυμνάσιο ή Λύκειο...

Τέλος πάντων, ας δούμε τα πράγματα σοβαρά και ψύχραιμα και ας μην καλλιεργούμε την απόσταση και το μίσος ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των χωριών μας με επικίνδυνα τοπικιστικές και σωβινιστικές ρουκέτες. Στο Μεσενικόλα λειτουργεί από χρόνια, και καλά κάνει, Γυμνάσιο, που συγκεντρώνει παιδιά απ' το Μεσενικόλα, το Μορφοβούνι και τα Πάνω Χωριά, Μπεζούλα, Κρυονέρι κ.λπ.

Τώρα υπάρχει η πιθανότητα να λειτουργήσει Λύκειο. Ευχής έργο θα ήταν να γίνει το συντομότερο κάτι τέτοιο. Γιατί θα μπορούσε ίσως να γίνει κι αυτό ένας ανασταλτικός παράγοντας στη φοβερή αιμορραγία που μαστίζει τα χωριά μας με τη διαρροή των ανθρώπων τους στην Αθήνα και σ' άλλες πόλεις, σαν αποτέλεσμα της εγκατάλειψης της επαρχίας από τους κατά καιρούς υπεύθυνους. Το Μορφοβούνι διαθέτει ένα καλό κτίριο για να στεγάσει το καινούργιο σχολείο. Διαθέτει και ο Μεσενικός κτίριο, εντάξει. Έχει όμως το Γυμνάσιο. Γιατί σώνει και καλά πρέπει να έχει και το Γυμνάσιο και το

Λύκειο, για ποιούς συγκεκριμένους, πραγματικούς και ουσιαστικούς λόγους; Δεν είδα πουθενά να αναφέρεται κάτι τέτοιο, πέρα απ' τις χοντροειδείς «κορώνες» για... στρατηγούς και τα άλλα ή τους σπαραξικάρδιους αναθεματισμούς του τύπου «Κάτω τα Χέρια απ' το Μεσενικόλα» κ.λπ., τη στιγμή που κανένας δε σήκωσε τα χέρια στο Μεσενικόλα, ούτε διεκδίκησε και απείλησε τη γη και τους ανθρώπους του. Απλά και μόνο διατυπώθηκε η άποψη απ' το Βουνεσιώτη δημοσιογράφο Βασίλη Ραχωβίτσα ότι καλό θα ήταν να γίνει και στο Μορφοβούνι ένα από τα δύο σχολεία δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Το Μορφοβούνι και αρκετό πληθυσμό έχει αλλά και χωροταξιακά ευνοεί περισσότερο τα πάνω χωριά που θάβελαν να στείλουν τα παιδιά τους.

Ας γίνει έστω μια συνεννόηση να λειτουργήσει το Γυμνάσιο στο Βουνέσι και το Λύκειο στο Μεσενικόλα. Και ας πάψουν οι διάφοροι, είτε σαν υπεύθυνοι φορείς είτε σαν άτομα, να αντιμετωπίζουν το ζήτημα με τοπικιστική στενότητα. Κανένας δεν αμφισβήτησε και δεν έθιξε την παράδοση του Μεσενικούλα στα γράμματα και στους άλλους τομείς όπου διακρίθηκαν.

Συνέχεια στη σελίδα 6

Η έκδοση της εφημερίδας εξαρτάται άμεσα από τις συνδρομές των αναγνωστών, ενισχύστε οικονομικά την Βουνεσιώτικη Φωνή, την δικιά μας φωνή...

ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Η Συντακτική Επιτροπή της εφημερίδας μας εύχεται ολόψυχα σε όλους τους αναγνώστες χωριανούς μας Καλό Καλοκαίρι και χαρούμενες διακοπές.

ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΤΟΥ 1992 ΚΑΙ... ΤΑ ΒΟΥΝΕΣΙΩΤΙΚΑ ΚΑΣΤΑΝΑ

Ακούμε συνέχεια τον τελευταίο καιρό για «τρένο» του 1992 για πρόκληση του 1992 και οι περισσότεροι, αν όχι όλοι δεν νιώθουμε και δεν αντιλαμβανόμαστε τι σόι τρένο θάναυ αυτό και ότι κινδυνεύουμε να το χάσουμε ή ότι μπορεί να περάσει από μπροστά μας και δεν θα το προλάβουμε.

Το τρένο αυτό, δεν είναι άλλο από αυτό της ανάπτυξης που έχει μέσα του την Ευρωπαϊκή εξέλιξη τόσο στον τεχνολογικό, βιομηχανικό τομέα όσο και στον παραγωγικό.

Σαν Ελλάδα, μέλος της Ε.Ο.Κ. ισότιμο πια (είμαστε αναγκασμένοι να παλέψουμε κάτω απ' αυτές τις συνθήκες που διαμορφώθηκαν) πρέπει οπωσδήποτε να προετοιμαστούμε επαρκώς ούτως ώστε να μη κινδυνεύσουμε την απελευθέρωση της διακίνησης κεφαλαίων με την απελευθέρωση της αγοράς, και με την ελεύθερη διακίνηση του εργατικού και επιστημονικού δυναμικού μέσα στις χώρες της Ε.Ο.Κ.

Πρέπει να δημιουργήσουμε ευνοϊκές προϋποθέσεις για μας τους ίδιους.

Πώς; Η κάθε περιοχή πρέπει να προχωρήσει σε αναπτυξιακά έργα με προγραμματισμό και συγκεκριμένο στόχο, αν θέλουμε να μην έρθουν εδώ οι φίλοι μας οι Ευρωπαίοι να τα δημιουργήσουν και τα καρπωθούν αυτοί αντί για μας.

Εμείς σ' αυτήν την περίπτωση τι θα γίνουμε; Μα τι άλλο από υπάλληλοι τους.

Αυτοί θα πάρουν τη μερίδα του Λέοντος, θα πάρουν τα κεφάλαιά τους, τα κέρδη τους φυσικά με την προσφορά γης και σώματος δικού μας.

Αν δεν προγραμματίσουμε και υλοποιήσουμε δικά μας αναπτυξιακά έργα, δεν ανταποκριθούμε στις εκκλήσεις πολιτείας και αναπτυξιακών φορέων ίσως η Ελλάδα μας γίνει θέρετρο των Ευρωπαίων με ξεζούμισμα οικονομικό ταυτόχρονα.

Αυτά και άλλα μπορεί να αναφέρει κανείς σαν ανησυχία και αγωνία για το μέλλον μας.

Εμείς σα Βουνεσιώτες πρέπει να σκεφτούμε τον τόπο μας το χωριό μας.

Τον τόπο αυτό που ούτε είχε άλλα ούτε τώρα έχει οικονομικούς πόρους για την επιβίωση των χωριανών μας.

Έχουμε δυνατότητα όμως εμείς να παράγουμε κάτι να δημιουργήσουμε κάποιο συγκεκριμένο αναπτυξιακό έργο και να βρούμε σανίδα σωτηρίας; ΝΑΙ έχουμε.

Εφ' όσον δεν μπορούσαμε να συννενοηθούμε και να προωθήσουμε τουριστικά το χωριό μας, που από πλευράς Φυσικής - γεωγραφικής θέσης είναι απ' τα πρώτα της Ελλάδας με την πανοραμική θέα και το καταπράσινο περιβάλλον πρέπει να αξιοποιήσουμε έναν άλλο τομέα ανάπτυξης, χωρίς βέβαια να εγκαταλείψουμε τελείως του τουριστικό.

Έχουμε ένα απέραντο δάσος εκατοντάδων στρεμμάτων, από καστανιά.

Από τα σύνορα τα Μεσενικολίτικα, σημείο, μιτζίνα, κρι κ.λπ. όλη αυτή η περιοχή είναι γεμάτη από καστανιές.

Το υψόμετρο και οι συνθήκες οι καιρικές της περιοχής μας είναι ιδανικές κατά τους ειδικούς για την ανάπτυξη της καστανιάς.

Όλο αυτό το δάσος μένει ανεκμετάλλευτο και δεν καταλαμβάνουμε ότι έχουμε κοντά μας ένα χρυσορυχείο.

Αν αυτές οι καστανιές βελτιωθούν, κεντρωθούν γίνει η κατάλληλη επιστημονική μελέτη για την αξιοποίηση του καστανόδασους τύφλα νάχει το Πήλιο και το κάθε Πήλιο.

Χιλιάδες τόνους παραγωγή κάστανου κάθε χρόνο. Εκατομμύρια έσοδα για τους Βουνεσιώτες.

Θα πείτε τώρα μήπως είμαι πολύ ενθουσιώδης και υπερβολικός.

Σας διαβεβαιώνω ότι είναι πολύ εύκολο να γίνει και να αποδώσει αυτό το έργο.

Να ζητήσουμε από την αρμόδια υπηρεσία της περιφερειακής ανάπτυξης ή από την υπηρεσία των τοπικών αναπτυξιακών προγραμμάτων το Νομαρχίας Καρδίτσας να μελετήσουν το θέμα αξιοποίησης του καστανόδασους αυτού.

Υπάρχουν τρόποι χρηματοδότησης από διάφορους φορείς τόσο για τη μελέτη όσο και για την ξύλευση, βελτίωση - κέντρωμα, καθώς επίσης υπάρχουν και δυνατότητες συνεργασίας της κοινότητας με γεωπόνους του Υπουργείου Γεωργίας για σωστές και υπεύθυνες οδηγίες.

Προτείνω λοιπόν πρώτα απ' όλα στο Κοινοτικό συμβούλιο στο πρώτο συμβούλιο που θα συγκαλέσουν αν υπάρχει χρόνος να συμπεριλάβουν και το θέμα «ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΣΤΑΝΟΔΑΣΟΥΣ».

Αν πάρει απόφαση θετική να συγκαλέσει το συντομότερο δυνατό κάποια συνέλευση στο χωριό με τη συμμετοχή των χωριανών, των συλλόγων των Βουνεσιωτών, γεωπόνων και άλλων επιστημόνων ειδικών (δασάρχης, κ.λπ.) των Νομαρχιακών συμβουλίων ανάπτυξης, κι όσους νομίζει ότι μπορούν να βοηθήσουν σ' αυτήν την κατεύθυνση.

Υπάρχει τρόπος να εξασφαλιστούν όλες οι προϋποθέσεις για τη γρήγορη πορεία αυτού του έργου.

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να σταματήσει ο ξενιτεμός των Βουνεσιωτών. Υπάρχει περίπτωση να εξασφαλιστεί ένα αρκετά ικανοποιητικό εισόδημα για τους χωριανούς.

Πρέπει να φωνάξουν οι ίδιοι οι χωριανοί γι' αυτό το συμφέρον τους μαζί με το κοινοτικό συμβούλιο προς κάθε κατεύθυνση.

Περιμένουμε μια υπεύθυνη απάντηση από το κοινοτικό συμβούλιο. Κοινοποιείται δε και προς όλους τους αναγνώστες και φορείς που μπορεί να βοηθήσουν.

Πρόεδρε και κοινοτικό συμβούλιο, σύλλογοι και συγχωριανοί τελειώνοντας σας παρακαλώ να μελετήσετε «ΣΟΒΑΡΑ» το θέμα και μη σκεφτείτε τι στην ευχή τα κάστανια θα μας σώσουν.

ΝΑΙ!!! Τα κάστανια!!! Θα δώσουν πνοή και εισόδημα όπως και σ' άλλες περιοχές της χώρας.

Υ.Γ.: Καλό θάταν να διαβαστεί η επιστολή στο κοινοτικό συμβούλιο. Μετά τη συζήτηση στο κοινοτικό συμβούλιο, ας απαντήσει ο πρόεδρος με το συμβούλιο, για να έχουμε καλύτερη επαφή και συνεργασία σχετικά με το θέμα. «Το θέμα της λειτουργικότητας δηλαδή της φύλαξης, συγκέντρωσης, διακίνησης είναι το πιο εύκολο και λύνεται, γι' αυτό μη σας απογοητεύσει αυτό».

Ευχαριστώ
Με εκτίμηση
Γιώργος Σωτ. Κοντοστέργιος

Ο ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ

Ο πληθωρισμός είναι μια πολυσυζητημένη οικονομική έννοια που τα τελευταία χρόνια τόσο στο διεθνές όσο και στον εθνικό μας χώρο επηρεάζει τα εισοδήματα, ιδιαίτερα των οικονομικά ασθενέστερων τάξεων, ανακόπτει το ρυθμό οικονομικής ανάπτυξης της χώρας και πονοκεφαλιάζει τους οικονομικούς υπουργούς και γενικότερα τους οικονομολόγους, στην αναζήτηση τρόπων αντιμετώπισης των αιτιών που τους προκαλούν.

Στη χώρα μας, ο πληθωρισμός άρχισε να εκδηλώνεται στη διάρκεια της 7ετίας και ιδιαίτερα τα χρόνια 1971-1973 με τις απανωτές ανατιμήσεις του δολαρίου.

Δεν φάνηκε όμως αμέσως, αλλά αργότερα με τις πετρελαιοκρίσεις του 1979-1980 που είχαν σα συνέπεια την αύξηση του κόστους των προϊόντων και με την αύξηση των καταναλωτικών δαπανών των Δημοσίων υπηρεσιών και οργανισμών.

Θα καταβληθεί προσπάθεια, στη συνέχεια να παρουσιαστούν τα αίτια του πληθωρισμού, οι συνέπειές του και η δημοσιονομική πολιτική αντιμετώπισής τους.

ΑΙΤΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΟΝ ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟ

Α. ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ ΖΗΤΗΣΗΣ. Υπάρχει όταν η ζήτηση αγαθών και υπηρεσιών δεν μπορεί να ικανοποιηθεί από την προσφορά τους, είτε στο σύνολο της οικονομίας είτε σε ορισμένους τομείς αυτής.

Και τούτο γίνεται, στην πρώτη περίπτωση, είτε από έλλειψη παραγωγικής δυναμικότητας, είτε από ανεπάρκεια αποθεμάτων, είτε από αδυναμία εισαγωγής των ζητούμενων αγαθών ελλείψει συναλλαγματικών διαθεσίμων. Στη β' περίπτωση η ανεπάρκεια στην προσφορά ορισμένων ειδών μπορεί να προκαλέσει αύξηση τιμών των προϊόντων αυτών, η οποία αύξηση μεταδίδεται συνήθως στο γενικό επίπεδο τιμών.

Β. ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ ΚΟΣΤΟΥΣ. Ή ΕΞΟΔΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ. Υπάρχει όταν η αύξηση των τιμών, προκαλείται από αυξήσεις του κόστους παραγωγής, όπως, μισθών, α' υλών κ.λπ.

1) Αύξηση μισθών. Ένα στοιχείο του κόστους παραγωγής των προϊόντων είναι ο παράγοντας εργασία δηλαδή οι μισθοί και τα ημερομίσθια που απαιτούνται για να παραχθούν τα συγκεκριμένα προϊόντα. Η αύξηση λοιπόν του κόστους παραγωγής σ' ένα προϊόν μπορεί να προέλθει από μια αύξηση των μισθών, η οποία προκύπτει συνήθως από την πίεση των εργατοπαλληλικών οργανώσεων να αυξήσουν τις αμοιβές τους. Γιατί φυσικό είναι και η εργατική τάξη να αγωνίζεται για την άνοδο του βιοτικού της επιπέδου.

Και ενώ μεν οι βιομήχανοι δεν εξισορροπούσαν την αύξηση αυτή των μισθών με τη μείωση των κερδών τους - πράγμα κάπως απίθανο - θα αυξήσουν τις τιμές των προϊόντων που παράγουν και έτσι ο ελικοειδής μηχανισμός της αύξησης τιμών - μισθών μπαίνει σε λειτουργία.

Μπορεί να συμβεί και το άλλο. Να δοθούν αυξήσεις στους μισθούς χωρίς οι βιομήχανοι να μειώσουν τα κέρδη τους, αλλά να αυξήσουν την παραγωγικότητα. Αλλά εάν η αύξηση των μισθών είναι μεγαλύτερη από την αύξηση της παραγωγικότητας, η αύξηση των τιμών είναι αναπόφευκτη.

Εδώ μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι οι αυξήσεις των μισθών μπορεί να επέλθουν χωρίς να υπάρχει πλεονάζουσα ζήτηση εργασίας από τους εργοδότες. Αυξάνονται όμως οι μισθοί μετά από την πίεση των εργατικών συνδικάτων ανεξάρτητα από την αύξηση της παραγωγικότητας.

Γι' αυτό χρειάζεται εκσυγχρονισμός του μηχανολογικού εξοπλισμού ούτως ώστε οι αυξήσεις των μισθών των εργαζομένων να εξισορροπηθούν από την αύξηση της παραγωγικότητας για να μην επηρεασθεί η τιμή του προϊόντος και έχουμε το φαινόμενο που προηγούμενα ανέφερα δηλαδή εφαρμογή του ελικοειδούς μηχανισμού αύξησης τιμών - μισθών και πάει λέγοντας. Εδώ παρεμβαίνει το επίσημο κράτος κατά χρονικά διαστήματα και ψηφίζει διάφορους αναπτυξιακούς νόμους προκειμένου να δώσει κίνητρα στις επιχειρήσεις να εκσυγχρονίσουν το μηχανολογικό τους εξοπλισμό παρέχοντας συγχρόνως σ' αυτές και τη νόμιμη φοροαπαλλαγή.

Τέτοιοι αναπτυξιακοί νόμοι στη χώρα μας τελευταία είναι ο Ν. 1116/81 και ο Ν. 1262/82 που στοχεύουν παράλληλα και στην αποκέντρωση της βιομηχανικής ανάπτυξης δίνοντας προτεραιότητα στην επαρχία. Παλιότερα και για πολλά χρόνια υπήρχε το Ν.Δ. 1078/71.

Στο θέμα των μισθών, στην ελληνική πραγματικότητα, εφαρμόζεται τελευταία η αυτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή η γνωστή μας Α.Τ.Α.

Πιστεύω ότι η θεσμοθέτηση μιας γνήσιας Α.Τ.Α. και τους εργαζόμενους θα ωφελήσει, αφού θα προστατέψει το εισόδημά τους απ' τον πληθωρισμό, και τους εργοδότες θα διευκολύνει αφού θα έχουν υπ' όψη τους απ' την αρχή της χρονιάς ποιές αυξήσεις θα δώσουν στο προσωπικό τους για να προγραμματίσουν την οικονομική τους δραστηριότητα χωρίς κυρίως τον πονοκέφαλο από τις διεκδικήσεις των εργατικών συνδικάτων με τις απεργιακές κινητοποιήσεις κ.λπ.

ΣΥΛΛΗΠΤΗΡΙΑ

Ο Σύλλογος Απανταχού Μορφοβουνιωτών στέλνει τα συλληπτήριά του στους οικείους του Βασιλείου Πανταζή και Όλγας Κ. Κατσιγιάννη που πρόσφατα απεβίωσαν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΓΙΑ ΤΟ 1988 (ΑΠΟ ΒΟΛΟ)

1. Βασιλούλης Φάνης 500
2. Κατσιγιάννης Κώστας 500, (Πολυκατοικία Κουφόβουνου, τ.κ. 380 00, Ν. Ιωνία)
3. Κατσιγιάννης Γιώργος του Κ. 500, (Πολυκατοικία Κουφόβουνου, τ.κ. 380 00, Ν. Ιωνία)
4. Πολύζου Μαρία - Χασιώτου 500, (Κουντουριώτου 15, 383 33, Βόλος)
5. Κατσακιώρης Γιάννης 1.000
6. Κυρίτης Γιώργος του Στεφ. 500
7. Βασιλούλης Θωμάς του Κων. 500
8. Σταμογιώργος Σωτήρης 500
9. Σταμογιώργος Χαρίλαος 400
10. Γαλανούλης Γιάννης 500
11. Χρονόπουλος Χρήστος 500 (Αθηνάς 42, τ.κ. 383 22, Βόλος)
12. Καφετζής Γιώργος 500 (Βυζίτσα Μαγνησίας) τ.κ. 380 00
13. Τσούλας Χαράλαμπος 1.000
14. Κατοίκος Βασιλίας 600
15. Νάνου Βασιλική - Αβραμίδου 400 (Πανταζοπούλου 3, τ.κ. 383 33, Χιλιάδου - Βόλος)
16. Παλαπέλα Έλλη 1.000
17. Νασιάκος Γιάννης 500
18. Νάνου Μαργαρίτα - Αλεξίου 400 (Βαλαωρίτου 14, Ν. Ιωνία 384 46, Βόλος)
19. Κολλημένου - Κυριαζή Φωτεινή 500
20. Νάνος Θεόδωρος 1.000
21. Κατοίκος Απόστολος 1.000
22. Νασιάκος Ηλίας 1.000
23. Γαλανούλης Κων/νος Ευθ. 1.000
24. Νασιάκος Αριστοτέλης 500 (25 Μαρτίου 2, τ.κ. 380 00, Χυροχοΐδη, Βόλος)
25. Νασιάκος Απόστολος 500 (Παπαδάκου 48, τ.κ. 380 00, Χυροχοΐδη, Βόλος)
26. Καφετζής Ηλίας του Χρ. 400 (Ερέτρια Φαρσάλων)
27. Νάνου - Νούκουτου Δημήτρα 400
28. Βαλταδώρας Γιάννης του Αναστ. 700
29. Κυριαζής Αντώνιος του Θωμά 1.000
30. Καφετζής Σωτήρης του Χρ. 400
31. Βράκα - Ροϊζή Κων/ντία 500 (Μαυρογένους 10, Καπακλή, τ.κ. 383 34, Βόλος)
32. Γιολδάσης Γιώργος 500 (Σαμοθράκης, Αγ. Παρασκευή, Βόλος, τ.κ. 380 00)
33. Κυριαζή - Μαυρογιάννη Ελένη 1.000 (Φιλαδελφείας 114, τ.κ. 384 45, Ν. Ιωνία, Βόλος)
34. Κοντοστέργιος Σεραφείμ 1.000
35. Παπαδούλης Βασίλης 2.000
36. Παπαδούλης Δημήτρης 1.000
37. Κυριαζή Βασίλης 1.000

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ

Βασιλίας Ραχωβίτσας Απ. 2.000, Καρδίτσα
Γιώργος Κατσακιώρης 500, Μορφοβούνι
Σταύρου Γιώργος του Βασιλείου 400
Κατσακιώρης Στέφανος 1.000, Καρδίτσα
Γιαννάκος Θωμάς 500, Καρδίτσα
Τουλιός Σωκράτης 1.000, Μορφοβούνι
Κοντούλης Βασίλης 2.000, Μορφοβούνι
Νάνος Γιώργος του Σπ. 1.000, Αθήνα
Κοντοστέργιος Βασ. του Βαίου 400, Αθήνα
Πανταζής Ευάγγ. του Ιωάν. 400 Αθήνα
Κοντοστέργιος Δημητ. του Αναστ. 1.000 Αθήνα
Νασιάκος Θωμάς του Γεωργίου 500 Αθήνα
Τσαντούλας Θωμάς του Χρήστου 900 Αθήνα
Σταύρος Γεωργ. του Βαίου 400 Αθήνα
Ρεφενές Απόστολος στη μνήμη του Μ. Τσούλα 7.000

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

- 1) Βασιλούλης Βασίλης, δρχ. 1.000, Βόλος
- 2) Πανταζής Σωτήριος, δρχ. 500, Βόλος
- 3) Τσιμογιάννης Ηλίας του Φωτ., δρχ. 400, Αθήνα
- 4) Σακελλαρίου Θωμάς του Απ., δρχ. 1.400, Αθήνα
- 5) Αλεξανδρή Βασιλίας, δρχ. 500, Αθήνα
- 6) Σταμογιώργος Βασίλ. του Σωτ. δρχ. 1.000
- 7) Ζαχάκης Κων/νος, δρχ. 1.000, καινούργιο μέλος, Σαββί-
δου 24 Κ. Πατήσια
- 8) Ζαχαρή Ευάγγ., δρχ. 500, καινούργιο μέλος, Δεληγιάννη
2, Μαρούσι
- 9) Κοτοπούλης Χρήστος, δρχ. 1.500, Αθήνα
- 10) Κατσακιώρης Κων/νος, δρχ. 1.000, Φάρσαλα
- 11) Κατσακιώρης Δημήτριος, δρχ. 1.000, Φάρσαλα
- 12) Πολύζος Περικλής, δρχ. 1.000
- 13) Κοντοστέργιος Σωτήρης του Λ., δρχ. 1.000
- 14) Κοντοστέργιος Χρήστος του Γεωργ., δρχ. 1.000
- 15) Σανιδάς Χρήστος του Απ., δρχ. 500
- 16) Κατοίκας Απόστολος του Σ., δρχ. 500
- 17) Τσάβαλος Χρήστος του Θ., δρχ. 500
- 18) Τουλιός Δημήτρης του Λ., δρχ. 500

- 1) Μανώλης Βαίος του Σεραφείμ, Αγ. Νικολάου 29, Κορυ-
δαλός, δρχ. 500
- 2) Μπολώτης Γεώργιος, Γιαννιτών 85, Περιστερί, τ.κ. 121
31, δρχ. 900
- 3) Κοντοστέργιος Γεώργιος του Αποστόλου, Κάτω Πατήσια,
δρχ. 600

Κατ' αρχάς συγχαίρω την Συντακτική επιτροπή για τις αξιόπαινες πραγματικά προσπάθειές της για την έκδοση της εφημερίδας του χωριού μας και ιδιαίτερα τον κ. Γιώργο Κοντοστέργιο, ο οποίος αφού τόσα χρόνια βοήθησε τον Σύλλογό μας τώρα συνεχίζει να εργάζεται ακούραστα και πάντα με καινούργιες ιδέες για τη βελτίωση και πλατύτερη κυκλοφορία της εφημερίδας μας.

Στο φύλλο της 6ης Μάρτη 1988 στη στήλη «Γενική Συνέ-
λευση της 24ης Ιανουαρίου 1988» αναφέρεται: «Το πανηγύρι
Του Χωριού. Η κριτική ήταν καυστική, γιατί δεν υπήρχαν ως
συνήθως και άλλες εκδηλώσεις και αυτό γιατί το Υπουργείο
Πολιτισμού δεν ήταν διατεθειμένο να μας επιχορηγήσει,
τελικά πήραμε 80.000 δρχ. με μεσολάβηση του Δ. Κατοίκου».

Νομίζω ότι θα πρέπει να γίνουν ωρισμένες διευκρινήσεις και χάρομαι που μου δόθηκε η ευκαιρία.

Το Υπουργείο Πολιτισμού και το Υφυπουργείο Νέας Γενιάς
χρόνια τώρα επιχορηγεί Συλλόγους - μεταξύ αυτών και τον
δικό μας - για την διοργάνωση πολιτιστικών εκδηλώσεων.

Ποιές ήταν οι πολιτιστικές εκδηλώσεις που διοργανώσαμε
όταν παίρναμε επιχορήγηση 200.000, 300.000 δρχ. και τα
δίνανε όλα ή και περισσότερα - συμπληρώνοντας και από το
φτωχό Ταμείο του Συλλόγου μας - για το κάλεσμα συγκροτή-
ματος για συναυλία 2 ωρών την ημέρα του πανηγυριού;

Ποιό ήταν το πολιτιστικό όφελος για τους συγχωριανούς
μας, για τους νέους του χωριού και για όλους εμάς που
πηγαίναμε στο χωριό από αυτού του είδους τις συναυλίες
που όχι μόνον δεν βοηθούν πολιτιστικά αλλά αντίθετα αλ-
λοιώνουν και καταστρέφουν τον χαρακτήρα του πατροπαρά-
δοτου πανηγυριού μας και επί πλέον κροστιζουν τόσα πολλά
χρήματα.

Δεν νομίζω ότι όσο και αν έχουμε την φήμη των γλετζεδών
και χορευταράδων, οι άνθρωποι του χωριού περίμεναν τον
15 Αύγουστο να γλεντήσουν με την κρατική αυτή επιχορή-
γηση.

Θα μπορούσαμε να διοργανώσουμε:

α) Εκθέσεις ζωγραφικής των παιδιών του χωριού.

β) Θεατρικές παραστάσεις από τους νέους του χωριού μας
ή και ακόμα από τους μεγαλύτερους - γιατί όχι;

γ) Εκθέσεις βιβλίου.

δ) Παραστάσεις Καραγκιόζη, για τα μικρά παιδιά - που αμφι-
βάλλω αν έχουν ξαναδεί - εκτός φυσικά από την τηλεόραση.

ε) Ομιλίες, συζητήσεις στους νέους του χωριού μας για τα
προβλήματα που απασχολούν τη νεολαία μας.

στ) Μετάκληση λαϊκών χορευτικών συγκροτημάτων από τις
Ανατολικές Χώρες με ελάχιστη - κατά πληροφορίες - αμοιβή.

ζ) Διαγωνισμός δημοτικού τραγουδιού, δημοτικών χορών
κ.ά.

η) Συζητήσεις για τα προβλήματα της γυναικάς αγρότισσας
και τόσα άλλα που και λιγότερα χρήματα θα κόστιζαν αλλά
και το σημαντικότερο κάτι θα απεκόμιζαν τα παιδιά, οι νέοι
και οι χωριανοί μας συμμετέχοντας και δουλεύοντας για τη
δημιουργία των εκδηλώσεων.

Και επί πλέον, αναλογισθήκαμε ποτέ γιατί το Υπουργείο
Πολιτισμού περιέκοψε το ύψος της επιχορήγησης μειώνον-
τάς το στο συμβολικό ποσό των 80.000 δρχ.;

Ενημερώθηκε ποτέ το ΥΠΠΟ για το πολιτιστικό έργο του
Συλλόγου μας ή μήπως αυτό εξαντλείται στο «μοντέρνο
γλέντι» της ημέρας του πανηγυριού;

Σημειώνω ότι τα παραπάνω αποτελούν απόψεις για το πως
θα πρέπει να οργανώσουμε την πολιτιστική ανάπτυξη της
ιδιαιτέρως πατρίδας μας μέσω του Συλλόγου μας, ο οποίος
θα πρέπει να είναι δημιουργικός καθ' όλη τη διάρκεια του
χρόνου και όχι μόνον του 15 Αύγουστου.

Πιστεύω ότι θα πρέπει να ευχαριστήσουμε το Υπουργείο
Πολιτισμού και το Υφυπουργείο Νέας Γενιάς για τα χρήματα
που μας εδόθησαν λαμβάνοντας υπόψη μας ότι τα χρήματα
δεν εδόθησαν με την «μεσολάβηση» κανενός αλλά είναι
ανάλογα της πολιτιστικής δραστηριότητας του Συλλόγου
μας.

Τελειώνοντας εύχομαι στο Νέο Διοικητικό Συμβούλιο να
επιτύχει στο έργο του.

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία
Ολυμπία Γιαννάκου. Πρέβεζα

Προς
το δάσκαλο του Δημοτικού Σχολείου
Μορφοβουνίου Καρδίτσας

Ε έ μ α : Αποστολή δόρων γνωριμίας στα παιδιά του Μορφοβουνίου Καρδίτσας

Σεβάστε δάσκαλε των παιδιών του Μορφοβουνίου Καρδίτσας, κύριε Νικόλαε,

Είμαστε τα παιδιά του ΣΤ' του Δημοτικού των Εκπαιδευτηρίων "Νοτιά - Γελτονα".

Για σας και για τους μαθητές σας μας δάσκαλός μας κ. Γεώργιος Κοντοστέργιος,
που είναι από το χωριό σας, το Μορφοβούνι.

Επείτις το ταμείο της τάξης συγκεντρώνει κάποια χρήματα. Συζητώντας με το δάσκαλό μας
για το τι θα κάνουμε τα χρήματα, που ίε διαθεσίμως τις οικονομίες της σχολικής χρονιάς,
ρίχτηκε η ιδέα να στείλουμε δώρα γνωριμίας στα παιδιά του Δημοτικού Σχολείου του χω-
ριού σας.

Έτσι λοιπόν αγοράσαμε μερικά βιβλία, μερικές πρωτότυπες γόμμες και χύστρες και μια
μπάλα μπόκετ.

Για να δέιτε και τις "αποσώσεις μας" σας στέλνουμε και μια ομαδική φωτογραφία του τμήμα-
τός μας, στο κέντρο της οποίας και στο επάνω μέρος διακρίνεται ο αγαπητός μας δάσκαλος.

Ευχαριστούμε την επιθυμία να συνεχιστεί η γνωριμία μας και ν' αρχίσουμε αλληλογραφία, με
την ελπίδα ότι θα στείλουμε και σε σημείο αμοιβαίων επισκέψεων.

Σας παρακαλούμε να διαβιβάσετε την αγάπη μας στους μαθητές σας και να τους ευχηθείτε
καλό κλίμα.

Με σεβασμό

Τα παιδιά του ΣΤ'

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Χρονιά Ολυμπιακών αγώνων το 1896. Γι' αυτό νομίζω ότι δεν είναι άσκοπο να γίνει μια γενική και σύντομη αναφορά στην ιστορία τους για τους πολλούς που ίσως δεν την ξέρουν. Γιατί η σημασία τους είναι πολύ μεγάλη, όχι μόνο από την άποψη του καθαρά αθλητικού μέρους, αλλά και για τη συμβολή τους στην προώθηση της φιλίας ανάμεσα στους λαούς και στην επικράτηση της ειρήνης. Οι Ολυμπιακοί αγώνες λοιπόν είναι ένας από τους αρχαιότερους και σπουδαιότερους ελληνικούς θεσμούς, δημιούργημα καθαρά του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Η καθιέρωσή τους ήταν μια έμπρακτη, και η κορυφαία φυσικά, εκδήλωση της βασικής αρχής «νους υγιής εν σώματι υγιεί» των αρχαίων Ελλήνων (δηλαδή «γερό μυαλό σε γερό σώμα»). Σαν επίσημη αρχή των Ολυμπιακών αγώνων θεωρείται το έτος 776 π.Χ., που ήταν και αρχή της χρονολογίας για τους αρχαίους Έλληνες. Οι αγώνες γίνονταν κάθε τέσσερα χρόνια στην Ολυμπία (Νομό Ηλείας) προς τιμή του Δία και είχαν καθιερωθεί από τον Ηρακλή, σύμφωνα με την παράδοση. Είχαν πανελλήνιο χαρακτήρα και έπαιρναν μέρος σ' αυτούς αθλητές από όλο τον ελληνικό κόσμο. Όποιος ήθελε να πάρει μέρος έπρεπε να προπονηθεί για 10 μήνες και να φτάσει στην Ολυμπία ένα μήνα πριν αρχίσουν οι αγώνες, για να ολοκληρώσει την προπόνησή του. Τα αγωνίσματα αρχικά ήταν οι δρόμοι (τρέξιμο) και αργότερα προστέθηκαν κι άλλα, όπως το πένταθλο (άλμα, δίσκος, δρόμος, ακόντιο, πάλη), η πυγμαχία, η αρματοδρομία (άρμα με 4 άλογα), η ιπποδρομία και το παγκράτι (συνδυασμός πάλης και πυγμαχίας). Στους αγώνες έπαιρναν μέρος μόνο άντρες. Στις γυναίκες ήταν απαγορευμένο (με ποινή θανάτου μάλιστα) όχι μόνο να πάρουν μέρος αλλά και να πλησιάσουν στο χώρο των αγωνισμάτων. Οι αθλητές αγωνίζονταν γυμνοί. Αναφέρεται ότι μια γυναίκα, η Καλλιπάτειρα, μεταμφιεσμένη σε άντρα προπονητή και μπήκε στο στάδιο για να δει το γιο της που έπαιρνε μέρος στους αγώνες. Έγινε αντιληπτή τελικά αλλά δεν την τιμώρησαν από σεβασμό στον πατέρα της, στα αδέρφια, στο γιο και στον ανιψιό της, που ήταν όλοι ολυμπιονίκες. Με αφορμή το γεγονός αυτό, βγήκε διαταγή στο εξής να μπαίνουν στο στάδιο και οι προπονητές γυμνοί. Οι αγώνες κρατούσαν 4 μέρες και στη διάρκεια τους σταματούσαν οι πολεμικές συγκρούσεις που τυχόν υπήρχαν ανάμεσα στους Έλληνες. Την πέμπτη μέρα γίνονταν η απονομή των βραβείων. Το βραβείο για τους νικητές ήταν ένα στεφάνι από αγριελιά (κότινος λεγόταν). Τα κλαδιά της ιερής αγριελιάς τα έκοβε με χρυσό μαχαίρι ένα παιδί από οικογένεια ευγενών που και οι δυο γονείς του ζούσαν. Η τιμή όμως για ένα νικητή στα Ολύμπια ήταν πολύ μεγάλη. Στον τόπο του γίνονταν δεκτός με παλλαϊκό ξεσηκωμό. Πολλές πόλεις γκρέμιζαν ένα μέρος απ' τα τείχη τους για να περάσει ο Ολυμπιονίκης. Ήθελαν μ' αυτό να δείξουν ότι η πόλη που έχει τέτοιους άντρες δε χρειάζεται τείχη.

Στα βυζαντινά χρόνια οι Ολυμπιακοί αγώνες ατόνησαν, γιατί το θεοκρατικό Βυζάντιο δεν έβλεπε με καλό μάτι τις δραστηριότητες που είχαν σχέση με τη φροντίδα του σώματος, που αντίθετα έπρεπε να υποβάλλεται σε νηστείες και στερήσεις για να ενισχύεται η ψυχή... Το 393 μ.Χ. ο βυζαντινός αυτοκράτορας Θεοδόσιος ο Α', στο όνομα του Χριστιανισμού, κατήργησε με διάταγμα τους Ολυμπιακούς αγώνες σαν ειδωλολατρική και αντιχριστιανική συνήθεια». Σε τέτοιο σημείο είχε φτάσει ο κούφιος θεοκρατισμός και η άκρατη θρησκοληψία τότε.

Στη νεότερη εποχή οι Ολυμπιακοί αγώνες ξανάγιναν ύστερα από 1503 χρόνια, δηλαδή στα 1896, ύστερα από ενέργειες του Γάλλου Πιέρ ντε Κουμπερτεν. Οι πρώτοι Ολυμπιακοί αγώνες της σύγχρονης εποχής έγιναν στο Παναθηναϊκό στάδιο της Αθήνας το Μάρτη του 1896, για να τιμηθεί η χώρα όπου γεννήθηκαν. Στους αγώνες αυτούς η Ελλάδα κέρδισε δέκα πρώτες νίκες, αλλά εκείνος που θαυμάστηκε πιο πολύ και άφισε εποχή στα αθλητικά χρονικά ήταν ο Σπύρος Λούης, αγρότης από το Μαρούσι που έτρεξε απροετοίμαστος και κέρδισε το χρυσό μετάλλιο στο Μαραθώνιο δρόμο (περίπου 42 χιλιόμετρα). Από τότε οι Ολυμπιακοί αγώνες γίνονται συνέχεια μέχρι σήμερα κάθε τέσσερα χρόνια, με δυο μεγάλες διακοπές στον Α' και Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Φέτος θα γίνουν στην πρωτεύουσα της Ν. Κορέας Σεούλ το μήνα Σεπτέμβρη. Οι Ολυμπιακοί αγώνες, όπως είπαμε και στην αρχή, μπορούν και πρέπει να παραμείνουν μια σπουδαία συνεργασία και ειρήνη. Η ευγενική άμιλλα που αναπτύσσεται ανάμεσα στους αθλητές όλου του κόσμου, το σφίξιμο των χεριών από άσπρους, μαύρους, κίτρινους στη διάρκεια των αγώνων, είναι μια ελπίδα του σημερινού ανθρώπου για ένα καλύτερο μέλλον χωρίς εχθρικούς ανταγωνισμούς, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο, χωρίς χιροσίμες και πόλεμους των άστρων. Η χώρα μας διεκδικεί τους Ολυμπιακούς αγώνες του 1996, με τη συμπλήρωση 100 χρόνων από την Πρώτη Ολυμπιάδα της νεότερης ιστορίας. Φιλόδοξη βέβαια και τιμητική επιδίωξη αλλά ο δρόμος μακρύς και δύσκολος. Γιατί χρειάζεται να γίνουν πολλά, πάρα πολλά, για να σηκώσουμε το βάρος μιας τέτοιας μεγάλης διοργάνωσης, που σημαίνει πολλά δισεκατομμύρια για την εύθραυστη ελληνική οικονομία...

ΑΠΟΣΤ. ΚΑΤΟΙΚΟΣ

Η παιδική ομάδα του Α.Ο. Μορφοβουνίου συμμετέχει ενεργά στο τοπικό πρωτάθλημα που διοργανώνει η Ε.Π.Σ. Καρδίτσας. Είναι στον Γ. όμιλο μαζί με 5 άλλες ομάδες: την Νίκη Καρδίτσας, Ηρακλή Καρδίτσομάγουλας, Α.Ο. Κρανέας, Α.Ο. Σταυρού και την ομάδα του Ταυρωπού.

Η παιδική ομάδα δεν έχει φέρει τα προσδοκόμενα αποτελέσματα. Αυτό συνέβη, διότι η έλλειψη έδρας και συστηματικής προπόνησης, δεν βοήθησε στην απόκτηση της συνοχής και της ομαδικότητας, στοιχεία απαραίτητα για κάθε ποδοσφαιρική ομάδα.

Ο στόχος της ομάδας είναι να αγαπήσουν τα παιδιά το άθλημα και να καλλιεργήσει σ' αυτά την αίσθηση της ομαδικότητας, έτσι ώστε αργότερα να μπορέσει να στελεχωθεί την ομάδα των ανδρών. Την παιδική ομάδα αποτελούν μαθητές Γυμνασίου και του Δημ. Σχολείου που είναι οι: Κατσίκας, Κοτοπούλης, Καζάσης, Πατσιαούρας, Φιλίππου, Τσιαντούλας, Σταματιώργος, Νάνος Σπ., Νάνος Ευαγγ., Σακελλάρης, Καφετζής, Σκούφης, Κυρίτης, Τουλιάς και Σανιδάς.

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Ένα ακόμα πρωτάθλημα ποδοσφαίρου τέλειωσε.

Η ποδοσφαιρική ομάδα του χωριού μας δυσκολότερα από κάθε άλλη φορά κατόρθωσε τελικά να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της. Οι πολλές και σημαντικές ελλείψεις δημιούργησαν ένα μεγάλο κενό στην ομάδα.

Περίπου 9-10 ποδοσφαιριστές ήταν στρατευμένοι με αποτέλεσμα να παίζουν σε πολύ λίγα παιχνίδια, ενώ 4 ποδοσφαιριστές μένουν μόνιμα στην Αθήνα και η μετακίνησή τους είναι δύσκολη. Θα πρέπει εδώ να παρατηρήσουμε ένα δυσάρεστο γεγονός δηλαδή την διατακτικότητα που δείχνουν νέοι του χωριού μας να συμμετάσχουν στην αθλητική αυτή προσπάθεια και ιδιαίτερα εκείνων που διαμένουν μόνιμα στο χωριό και την Καρδίτσα.

Θα πρέπει εδώ να τονίσουμε την προσπάθεια που κάνουν τα μέλη του Δ.Σ. με επικεφαλής τον Πρόεδρο Σωτήριο Σταύρο.

• Δυστυχώς και αυτοί έμειναν πολλές φορές αβοήθητοι με αποτέλεσμα να τρέχουν 3-4 άνθρωποι για όλες τις δουλειές. Και όλα ξέρουμε τι σημαίνει ποδοσφαιρική ομάδα, έξοδα, δημιουργίες σχέσεις κ.λπ.

Όμως το τέλος μιας σεζόν είναι η αρχή της άλλης. Όλοι μαζί παίκτες, διοίκηση και φίλαθλοι (και είναι πάρα πολλοί) πρέπει να κάνουμε ένα δυνατό ξεκίνημα. Ας πλαισιώσουν την ομάδα μας, οι ταλαντούχοι νέοι του χωριού μας. (Οι καφετέριες και τα UFO δεν είναι η ιδανικότερη διασκέδαση).

Ας είναι λοιπόν σίγουροι οι φίλαθλοι του χωριού μας ότι με τη βοήθειά τους και με την συμπαράσταση της διοίκησης οι παίκτες θα κάνουν ότι μπορούν για να βοηθήσουν τον αθλητισμό και την ευγενική άμιλλα και να αναδείξουν ένα καινούριο πρόσωπο του χωριού μας.

Βασίλης Γ. Ζαχαρής

Από την παράνομη αλιεία και εγγενείς αδυναμίες ΥΠΟΒΑΘΜΙΖΕΤΑΙ Ο ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟΣ ΕΝΑΛΙΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

• Με τα πιο καθαρά και εύγεστα ψάρια απ' όλες τις λίμνες

«Ο ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ τρόπος αλιείας και η καταστρατήγηση των αποφάσεων που λαμβάνονται κάθε χρόνο από τον κ. Νομάρχη, για την προστασία των γόνων, είναι δυο από τις βασικές αιτίες της πληθυσμιακής συρρίκνωσης των ψαριών στη Λίμνη «Νικ. Πλαστήρα».

Τη σοβαρή αυτή καταγγελία κάνουν επαγγελματίες ψαράδες της περιοχής Νεβροπόλεως, οι οποίοι χρόνια τώρα αγωνίζονται - χωρίς όμως αποτέλεσμα - για την καταπολέμηση της παράνομης αλιείας και τον εμπλουτισμό της λίμνης με νέους γόνους ψαριών.

Σε δηλώσεις τους προς το «ΝΕΟ ΑΓΩΝΑ» οι εν λόγω αλιείς, που επιθυμούν την ανωνυμία για ευνόητους λόγους, τονίζουν ότι η απαγορευτική διάταξη (από 1-31 Μαΐου) δεν εφαρμόζεται απ' όλους τους συναδέλφους τους.

Έτσι το καταστροφικό ψάρεμα συνεχίζεται υπό τα όμματα πολλές φορές κοινοτικών φυλάκων και ανδρών του Δασαρχείου.

Γιατί είναι λυπηρό οι άλλες λίμνες να εμπλουτίζονται με Κυπρίνους, πέστροφες και ν' αυξάνεται η παραγωγή των αλιευμάτων και η δική μας να νεκρώνει, από λάθη επαγγελματιών ψαράδων, και την αδιαφορία της πολιτείας.

Πέρα από την απαγόρευση της τράτας, αναγκαία επίσης είναι η λήψη μιας σειράς μέτρων όπως:

— Ο έλεγχος της λίμνης από κοινοτικούς φύλακες ή Δασικούς υπαλλήλους, για την προστασία της από τη ρύπανση και την πιστή εφαρμογή της απαγορευτικής διάταξης.

— Η τοποθέτηση στο Τσαρδάκι ειδικού εξοπλισμού που να εμποδίζει τη «διαρροή» μεγάλων ποσοτήτων μικρών ψαριών, από το στόμιο του αγωγού προσαγωγής, που καταλήγει στο υδροηλεκτρικό εργοστάσιο.

— Ο εμπλουτισμός της λίμνης με νέους γόνους ψαριών κ.ά.

ΤΑ ΝΟΣΤΙΜΟΤΕΡΑ ΨΑΡΙΑ

Ακόμα απαραίτητα είναι να οργανωθεί ένα τέλειο δίκτυο διακίνησης των ψαριών στην εσωτερική αγορά, ώστε να σταματήσει η διαστρέβλωση της αλήθειας για την ποιότητα των αλιευμάτων.

Πρέπει κάποτε να πεισθεί το καταναλωτικό κοινό ότι τα ψάρια της λίμνης «Νικ. Πλαστήρα» είναι από τα πιο καθαρά στη χώρα μας και τα πιο νόστιμα.

Τώρα, το αν καλλιεργείται η εντύπωση ότι αυτά δεν συγκρίνονται με εκείνα άλλων περιοχών, τούτο οφείλεται στην τακτική ορισμένων επιτηδεϊών, που θέλουν να προωθήσουν ψάρια Ιχθυοτροφείων της Μακεδονίας και εισαγωγής (Βουλγαρίας, Τουρκίας).

Οι ίδιοι «έμποροι» όπως, καταγγέλλουν επαγγελματίες ψαράδες της περιοχής μας, πολλές φορές δυσφημίζουν τους Κυπρίνους της λίμνης «Πλαστήρα» και τα άλλα είδη ψαριών, πουλώντας τα αλιεύματα Ιχθυοτροφείων και εισαγωγής σαν ντόπια.

Με αφορμή την καταγγελία αυτή και με γνώμονα πάντα το συμφέρον των ντόπιων ψαράδων και των καταναλωτών, θα θέλαμε να διατυπώσουμε προς το Δήμο Καρδίτσας μια πρόταση:

Να παραχωρήσει σε κεντρικό σημείο της Λαϊκής Αγοράς ειδικό χώρο (στέκι) για την πώληση ψαριών από τη λίμνη «Πλαστήρα» αποθαρρύνοντας έτσι, στο μέλλον κάθε απόπειρα δυσφήμισης των, από τους ξενόφερτους «αλιείς».

ΣΗΜ.: Το άρθρο είναι του χωριανού μας δημοσιογράφου Β. Ραχωβίτσα και δημοσιεύτηκε στην Καρδίτσιωτική εφημερίδα «Ν. Αγών».

ΠΟΙΗΜΑ

Γιώργου Ηλ. Νασιάκου
Μαθητή 5ης Δημοτικού

Θελεί να παίξουν τους εξερευνητές
οι σκέψεις του όμως είναι περιττές.
Τα παιδιά δεν συμφωνούν και δεν θέλουν να το δουν.
Το παιδί πηγαίνει στα ψαράκια
για να μην το παίξουν τα παιδάκια.
Τα ψαράκια δεν είναι εκεί κάπου θα έχουνε κρυφτεί
ψάχνει, ψάχνει το παιδί, να τα βρει, όμως δεν μπορεί.
Φεύγει το παιδί, πάει να κοιμηθεί,
τα μάτια του όμως δεν μπορεί να κλείσει
έχει ακόμα μια άσκηση να λύσει.
Πάει να διαβάσει το παιδί
όλη την ιστορία και τη γραμματική.
Τα διάβασε επιτέλους όλα
θα παίξει τώρα με τον Τιραμόλα.
Φεύγει, πάει στο σχολείο και η ώρα είναι δύο
τέλειωσε και το σχολείο, έχει Θάντερκατς στο ET-2.

Έτρεξε το παιδάκι και πήγε στο σπιτάκι
ανοίγει ένα βιβλιάρκι, που λέει ένα παραμυθάκι
το βιβλιάρκι γράφει, μια ιστορία για χρυσάφι.
Οι πειρατές το θέλουν όλο
για ν' αυξάνουμε το στόλο
το παιδάκι το πετάει
στον άλλο τοίχο το κοπάνει.
Πώς είναι δυνατόν να διαβάσει
με τον πόνο αυτό που έχει περάσει;
Προσπαθεί να το ξεχάσει, μέχρις ότου ο πόνος να περάσει
θέλει να παίξει, να χαρεί, να όμως που δεν μπορεί.
Ο πόνος περνάει, τι χαρά!
και πάει να βρει τ' άλλα παιδάκια.
Πάει στ' άλλα τα παιδάκια
για να πιάσουν μυρμηγκάκια.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ '40 ΚΑΙ ΚΑΤΟΧΗ

Πήρα την πρωτοβουλία να γράψω στην εφημερίδα του συλλόγου μας μετά από μια συνάντηση που είχαμε στα γραφεία με τους συγχωριανούς. Ανάμεσα στ' άλλα ζητήματα που συζητήθηκαν αναφέρθηκε και το ζήτημα της εφημερίδας. Το πρόβλημα που εντοπίστηκε απ' όλους ήταν η έλλειψη τακτικού υλικού, ώστε να καλύπτεται η ύλη της εφημερίδας. Κάποια απ' τα νέα παιδιά που βρίσκονταν εκεί μας πρότειναν να γράψουμε τις αναμνήσεις μας από τα χρόνια εκείνα του πολέμου και της κατοχής. Κάπως έτσι ξεκινώ σήμερα. Θέλοντας να εξιστορήσω μερικά από κείνα τα γεγονότα που τα έζησα ο ίδιος αλλά και άλλα που άκουσα από συνομιλητικούς και μεγαλύτερους.

Θα ήταν ευχής έργο βέβαια να μπορούσαν να γράψουν γι' αυτά οι άνθρωποι που τα έζησαν από πολύ κοντά, αυτοί που πολέμησαν στην Αλβανία και όσοι αργότερα δημιούργησαν την Εθνική Αντίσταση. Γιατί αυτοί δεν έχουν άλλα πλούτη ν' αφήσουν στις νεότερες γενιές παρά τον τίμιο αγώνα τους και τις θυσίες της νίκης τους. Οι νέοι πρέπει να μάθουν την ιστορία τους, την ιστορία που τους δίνει με το παρελθόν και τους καθοδηγεί σωστά για το μέλλον. Χρειάζεται να εμείς να τους μιλήσουμε, να τους πούμε γι' αυτά που ζήσαμε, για όλες τις καταστάσεις που περάσαμε τότε στο φτωχό ορεινό χωριό μας.

Θ' αρχίσω αναφέροντας τη χρονολογία του 1940. Τότε που η Ιταλία κήρυξε τον πόλεμο εναντίον της Ελλάδας. Ήμουν τότε οχτώ χρονών, αλλά μου έχουν μείνει πολλά στο μυαλό μου. Τις πρώτες μέρες της κήρυξης του πολέμου τα δικά μας στρατεύματα ήταν ανίσχυρα να κρατήσουν τα ιταλικά που ήταν πενταπλάσια ή και οχταπλάσια αργότερα σε αριθμό, γι' αυτό τις πρώτες μέρες υποχώρησαν τα δικά μας φυλάκια. Αυτό βέβαια κράτησε για λίγες μέρες, γιατί μετά ανασυντάχθηκαν και ενισχύθηκαν. Εν τω μεταξύ είχε δοθεί η διαταγή της γενικής επιστράτευσης από το «Μπάρο - Γιάννη» το Μεταξά. Αυτός ήταν τότε κυβερνήτης και τον θυμάμαι πολύ καλά γιατί τον είχαμε καθρωμένο και κρεμασμένο στον τοίχο πάνω από την έδρα του δασκάλου μας. Στη φωτογραφία ήταν όρθιος με το ένα χέρι στην τσέπη φορώντας τα γιαιλιά του. Όπως άκουγα τότε είχε πάρει τις εκλογές με το σύστημα της «απλής αναλογικής» έτσι όπως την καταλάβαινε αυτός, δηλαδή όχι με απλή, αλλά με πολλαπλή κλειψιά.

Στην επιστράτευση θυμάμαι που λέγαν οι μανάδες μας και οι γιανιάδες μας αλλά και οι μεγάλοι σε ηλικία άνθρωποι του χωριού μας ότι «μαζώνουν ηλικίες», όπως λέμε σήμερα «καλούν την τάδε κλάση». Όπως ανέφερα και παραπάνω αφού ενισχύθηκαν τα στρατεύματα τα δικά μας, με επιθέσεις ξαναπήραν τα χαμένα εδάφη. Οι Ιταλοί πανικοβλήθηκαν ενώ οι δικοί μας εμψυχώθηκαν και τους πήραν στο κυνηγητό. Θυμάμαι ότι μια μέρα που ήμασταν στο χωράφι με τη μάνα μου, στα κομάσια, εκεί απάνω που έχουμε τώρα τα σπίτια και ξεριπώναμε, (δηλ. ξεχερσώναμε τη γη βγάζοντας τις χοντρές ρίζες που είχαν μείνει απ' τα κομμένα δέντρα για να μην σκαλώνει τ' αλέτρι) τα στρατεύματα τα δικά μας είχαν κάνει μεγάλη επίθεση. Τα πυροβόλα ακούγονταν σαν να ήταν πίσω απ' τ' Άγραφα, δεξιά από την Καραβά που λέμε. Η μάνα μου ήταν καταστενωχωρημένη και κάθε λίγο έλεγε: «αχ πιδάκι μ', θα μας πάρουν σβάρνα οι Ιταλοί, δε γλέψ' πως ακούονται, σα να ίνι ιδόια στα β' νά». Μετά το μεσημέρι ακούμε στο χωριό να χτυπάν οι καμπάνες και στον Άη Λια. Αναρωτηθήκαμε γιατί να χτυπάν οι καμπάνες. Φοβηθήκαμε. Τα κανόνα είχαν σταματήσει να μουγκρίζουν. Σκεφθήκαμε ότι θα μπήκαν οι Ιταλοί και προχωράνε, γι' αυτό χτυπάν οι καμπάνες, για να φύγει ο κόσμος. Τότε δεν υπήρχε καμιά οικογένεια στη «συνοικία» Ραγαζάκια για να φωνάξουμε κανένα να μάθουμε τι έγινε.

Το τελευταίο σπίτι του χωριού απ' αυτήν την πλευρά ήταν το σπίτι του Αποστόλη του Πολύζου.

Τα μαζεύουμε γρήγορα - γρήγορα, λλουπώνουμε τ' σκιπαρνιές. Εσείς οι μεγάλοι εξηγήστε τη σημασία των λέξεων αυτών, γιατί εγώ ήμουν άπιστος στ' αρχαία δηλαδή κομπλέ. Με λίγα λόγια από κουλόβιο τραγομαλίσιο, πανταλόνι από κουβέρτα, τσιρέπια κι αυτά τραγομαλίσια και δεμένα με τσεραπόσχοινο για να μην περνάει μέσα το χιόνι, γουρνοτσάρουχα που τ' άφτιανα μόνος μου μερακλίδικα, κουπες δηλαδή που λέγαμε γι' αυτό σας λέω στα αρχαία δε μ' έφτανε κανένας.

Κατεβήκαμε λοιπόν στο χωριό φοβισμένοι κι ανυπόμονοι να μάθουμε τι έγινε. Δε θυμάμαι ποιόν βρήκαμε πρώτα και ρωτήσαμε «τι βαρούν οι καμπάνες» και μας είπαν ότι μπήκαν οι δικοί μας στην Κορυτσά, πόλη της Αλβανίας.

Τότε ο φόβος που μας κατείχε έγινε μεγάλη χαρά. Πάρα-τησα τη μάνα μου στο δρόμο κι έτρεξα στα μαγαζιά να μάθω καλύτερα τα νέα.

Πράγματι εκεί ήταν όλοι χαρούμενοι, κερνούσαν, έπιναν και πανηγύριζαν για το μεγάλο γεγονός, για τη μεγάλη νίκη. Τα ελληνικά στρατεύματα προχωρούσαν συνέχεια κυριεύοντας κι άλλες πόλεις και χωριά, όπως μαθαίναμε από καμιά εφημερίδα που φέρναν απ' την Καρδίτσα και μαζεύονταν όλοι να μάθουν τα νέα. Και αυτό γιατί τότε δεν υπήρχε ούτε ραδιόφωνο ούτε τίποτε άλλο να μάθεις κάτι. Την εφημερίδα συνήθως τη διάβαζε ο μακαρίτης ο Κώστας ο Ραχωβίτσας, τα έλεγε με τέτοιο τρόπο που χαιρόσυνα να τον ακούς. Πολλές φορές οι εφημερίδες είχαν γελοιογραφίες με ωραία σκίτσα κατά του Μουσολίνι.

Αυτά θυμάμαι τα κοιτούσε ο μακαρίτης ο Κότσιος Ραχωβίτσας και γελοούσε μόνος του. Ήταν πράγματι τόσο πετυχημένα. Όσο πικραμένος και να ήσουν θα γελοούσες. Ο Μουσολίνι ήταν ο δικτάτορας της Ιταλίας. Ήταν εκλεγμένος δηλαδή με το σύστημα «πάρτα όλα» τότε είχε βγει και το τραγούδι «κορόιδο Μουσολίνι κανείς σας δε θα μείνει και συ και η Ιταλία, η πατρίδα σου η γελοία απ' το χάρη θα σβηστεί...» είχανε βγάλει τότε πολλά τέτοια τραγούδια. Τα τραγουδούσε η μεγάλη τραγουδίστρια η μακαρίτισσα η Σοφία Βέμπο και γενικά όλος ο κόσμος.

Συνέχεια στην επόμενη εφημερίδα...
ΒΑΣΙΛΗΣ Σ. ΚΑΤΟΙΚΟΣ
ΒΟΛΟΣ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που στεναχωρήθηκαν, γιατί η φετινή «αργία» της Πρωτομαγιάς ήταν Κυριακή. Έτσι προς γενική απογοήτευση της μεγαλύτερης μερίδας των εργαζομένων και ιδιαίτερα των δημοσίων υπαλλήλων δεν «βγήκε» τριήμερο. Αξίζει τον κόπο να κάνουμε μια συντομότητα ιστορική αναδρομή και να θυμηθούμε πως ξεκίνησε η Πρωτομαγιά και πως καθιερώθηκε ως εργατική γιορτή σε ολόκληρο τον κόσμο.

Το 1885 γίνεται το πρώτο συνέδριο των εργατών της Αμερικής. Οι εργαζόμενοι στις βιομηχανίες συζητούν για τα προβλήματά τους και για τον τρόπο αντιμετώπισης. Οι συνθήκες εργασίας είναι άθλιες: Πάνω από δώδεκα ώρες καθημερινής εξαντλητικής εργασίας, φτηνό ωρμισόριο, καμιά ασφάλεια, ανθυγιεινές συνθήκες, εργατικά ατυχήματα, ασυδοσία των εργοδοτών βιομηχανών και απολύσεις όσων τολμούσαν να παραπονεθούν. Οι χιλιάδες άνεργοι και νέοι ανειδίκευτοι μετανάστες που φτάνουν στην Αμερική επιτείνουν τα προβλήματα. Το νεαρό και αναπτυσσόμενο κεφάλαιο της Β. Αμερικής ενδιαφέρεται για ολοένα και μεγαλύτερα κέρδη, και το πετυχαίνει σε βάρος του εργατικού δυναμικού. Μέσα λοιπόν από την κατάσταση αυτή, ωριμάζουν οι συνθήκες και ορίζεται απεργία για την πρώτη Μαΐου του 1886.

Η απεργία είχε μεγάλη επιτυχία. Οι δρόμοι πλημμύριζαν από χιλιάδες εξαθλιωμένους εργάτες που με πάθος διεκδικούν οχτώ ώρες εργασίας, οχτώ ώρες μόρφωσης και ψυχαγωγίας και οχτώ ώρες ανάπαυσης. Οι εργοδότες απορρίπτουν το αίτημα για οχτώ ώρες εργασίας. Για να αντιμετωπίσουν την απεργία συγκεντρώνουν απεργοσπάστες και με τη βοήθεια της αστυνομίας προσπαθούν να σπάσουν τις αλυσίδες περιφρούρησης της απεργίας. Η σύγκρουση με τους απεργούς εργάτες δεν άργησε να έρθει. Η αστυνομία χτύπησε και τα πεζοδρόμια του Σικάγου βάφτηκαν με το αίμα των πρώτων νεκρών εργατών. Πλήρωσαν με τη ζωή τους το αίτημα για το οχτάωρο εργασίας. Μεταξύ των νεκρών και δυο Έλληνες μετανάστες απ' την Φωκίδα...

Μετά τα αιματηρά επεισόδια η απεργιακή επιτροπή διοργανώνει συλλαλητήριο και απεργία για την επομένη 2 Μαΐου. Δημοσιεύει προκήρυξη με την οποία καλεί τους εργάτες σε γενική απεργία διαρκείας μέχρι την τελική δικαίωση. Πάνω από 15.000 εργάτες περιφρουρούν την απεργία. Τρομοκρατημένοι οι εργοδότες καλούν την ελεγχόμενη αστυνομία, η οποία ανταποκρίνεται χωρίς δυσκολία. Αστυνομία και εργάτες πάλι αντιμέτωποι μέσα σε ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα. Η αφορμή δίνεται από κάποιους πληρωμένους προβοκάτορες που ρίχνουν μια βόμβα και σκοτώνουν μερικούς αστυνομικούς. Μετά από αυτό η αστυνομία χτυπά στο ψαχνό τους εργάτες. Οι συμπλοκές γενικεύονται και σε λίγο επεμβαίνει ο στρατός για να ενισχύσει την αστυνομία. Οι νεκροί ήταν αρκετοί και από τα δύο μέρη.

Την άλλη μέρα άγριος διωγμός εξαπολύθηκε. Εκατοντάδες συλλήψεις εργατών. Φυλακίσεις συνδικαλιστών και δικες. Εφτά εργάτες και μια εργάτρια καταδικάζονται σε θάνατο. Ένας από αυτούς αυτοκτονεί στο κελί του καπνίζοντας πούρο - δυναμίτη.

Τα γεγονότα της εργατικής εξέγερσης του Σικάγου την Πρωτομαγιά του 1886 συγκλόνισαν τον κόσμο. Τρία χρόνια αργότερα το 1889 το Διεθνές Σοσιαλιστικό Συνέδριο του Παρισιού καθιέρωσε την 1η Μαΐου κάθε χρόνο ως ημέρα διαμαρτυρίας και διεκδικήσεων όλων των εργατών του κόσμου.

Η καθιέρωση της Πρωτομαγιάς ως ημέρα παγκόσμιας απεργίας σημάδεψε την πορεία του Παγκόσμιου εργατικού κινήματος. Παρ' όλο που έγιναν σκληρές προσπάθειες για την κατάργηση του γιορτασμού της Εργατικής Πρωτομαγιάς, εντούτοις οι εργάτες νίκησαν και η ημέρα αυτή έγινε αποδεκτή από εργοδότες και κυβερνήτες.

Η Πρωτομαγιά είναι μια μέρα τιμής για τους Πρώτους νεκρούς και ταυτόχρονα ημέρα διεκδικήσεων. Υπενθυμίζει σε όλους μας ότι τίποτα δεν χαρίζεται και ότι όλα κατακτιούνται με αγώνες. Για τους λόγους αυτούς εδώ και δεκαετίες, με διάφορες μεθοδολογίες, προσπάθησαν να εμφανίσουν την Πρωτομαγιά ως «αργία» και ημέρα λουλουδιών αποκρύπτοντας με επιμέλεια την αλήθεια. Κάπως έτσι εξηγείται και η απογοήτευση για το «τριήμερο» που δεν βγήκε...

Κλείνοντας το σημείωμα αυτό μου έρχεται στο νου η προσπάθεια που κατέβαλλαν εδώ και χρόνια κάποιοι εκπαιδευτικοί της στοιχειώδους και μέσης εκπαίδευσης, κάθε Μάη να μας πείσουν ότι: «Ο Μάιος μας έφτασε εμπρός βήμα ταχύ, να τον προήπανήσουμε παιδιά στην εξοχή»...

Νάνος Ι. Π.

ΘΥΜΑΤΑ ΒΟΥΝΕΣΙΩΤΩΝ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ ΤΟΥ 1940

Διαβάζοντας στη Β.Φ. τον μακρότατο κατάλογο των θυμάτων του χωριού μας, του αγαπητού φίλου Σωτ. Σταμογιώργου, που πράγματι είναι συντριπτικά καταθλιπτικός και απίστευτα μακρύς, βλέπω ότι δυστυχώς, χρειάζεται να τον συμπληρώσουμε αυξάνοντάς τον ακόμα περισσότερο, με ονόματα θυμάτων που επανήλθαν στη μνήμη μου και είναι κατ' αλφαβητική σειρά τα εξής:

1. Καφετζής Ευάγγελος του Σπ.
2. Κοντοστέργιος Γιάννης
3. Πετζοπούλου Αγορίτσα (Μπίληνα)
4. Πιτζιος Αθανάσιος
5. Τσιμογιάννης Ευάγγελος

Ελπίζω κι εγώ να μη χάθηκαν περισσότεροι.

Βόλος 1-5-1988
Ηλ. Νασιάκος

ΠΡΟΞΕΝΙΟ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

Του κ. Σ. Κατοίκου

Όλοι οι μεγάλοι σε ηλικία θα θυμούνται σίγουρα τους γάμους πως γίνονταν πριν από χρόνια στο χωριό. Τότε είχαν άλλη χάρη οι γάμοι και πιο πολύ εντύπωση έκαναν οι γάμοι που η νύφη ήταν από ξενόχωρο (άλλο χωριό). Θεώρησα λοιπόν καλό να αναφερθώ λίγο σ' αυτά τα παλιά ήθη και έθιμα του χωριού μας, γράφοντας όσα και όπως θυμάμαι για αυτά.

ΠΡΟΞΕΝΙΑ ΚΑΙ ΝΥΦΗ ΑΠΟ ΞΕΝΟΧΩΡΟ

Τα προξενιά τότε είχαν την χάρη τους, αλλά και την λαχτάρα τους και αλλοίμονο στον πατέρα που είχε πολλά κορίτσια.

Αφού κάποιος ήξερε κάποια καλή κοπέλα σε άλλο χωριό, έπαιρνε τον ενδιαφερόμενο γαμπρό και ξεκινούσαν κάποια Κυριακή πρωί να πάνε να δούνε τη νύφη.

Φτάνοντας στο χωριό, (πεζοί βέβαια διότι τότε δεν υπήρχε ούτε αμαξωτός δρόμος, ούτε και αυτοκίνητα), τραβούσαν για το σπίτι της μέλλουσας νύφης. Αφού κάναμε την πρώτη γνωριμία πίνοντας τα τσιπουράκια τους ή τα κρασιά τους, περίμεναν να βγει η νύφη να τη δούν. Η νύφη όμως, από τη στιγμή που ήρθαν οι προξενητάδες, είχε χωθεί στο τζάκι πάνω απ' τη φωτιά για να κοκκινίσει διότι τότε δεν υπήρχαν καλλυντικά και η φωτιά τις έκανε όλες ροδοκόκκινες, τουλάχιστον για τη δύσκολη εκείνη ώρα. Έλα όμως που δεν ξέραν πολλές φορές να φυλαχθούν, όπως κάποια που την έβαλε η μάνα της στο τζάκι να κοκκινίσει και αφού... άρχισε να παρακοκκινίζει φώναζε: «μάνε κουκίν' σα, να βγω;» ήταν βλέπετε λίγο αγαπούλα και προδόθηκε μόνη της. Από το άλλο δωμάτιο την άκουσαν οι προξενητάδες και φύγαν χωρίς να γίνει το προξενίο.

Το προξενίο για τον πατέρα και την οικογένεια ήταν πολλές φορές οδυνηρό, διότι πολλές φορές οι προξενητάδες δεν είχαν ιερό και όσο με τις οικονομικές τους απαιτήσεις. Καθισμένοι στη γωνιά άρχιζαν: «Θα μας δώσεις 150 λίρες, θα μας δώσεις 2 αγελάδες, θα μας δώσεις, το μουλάρι, θα μας δώσεις το τάδε χωράφι, θα μας δώσεις, θα μας δώσεις... Με δυο λόγια τον ξεκλήριζαν τον άνθρωπο αφού πολλές φορές το προικίο ισοδυναμούσε με όλη του την περιουσία.

Εκτός από αυτά έπαιρναν και την κόρη του για υπηρέτρια ή χαμάλισα, διότι τότε η γυναίκα συμμετείχε σε όλες τις δουλειές και ήταν παντού μπροστά. Τότε η γυναίκα έπρεπε να σηκωθεί από τη νύχτα, να ζυμώσει το ψωμί, να το ψήσει να μαγειρέψει, να βγάλει τα ζώα στο κοπάδι, να καθαρίσει το χώρο των ζώων και όταν ξημέρωνε ήταν όλα έτοιμα και ξεκινούσε μαζί με τον άντρα της για το χωράφι. Μετά από σκληρή δουλειά στο χωράφι, όταν βασιλευσε ο ήλιος γύριζε στο σπίτι συνήθως φορτωμένη. Ο άντρας βέβαια θα πλένονταν θα ντύνονταν για το καφεενίο και εκείνη θα άρχιζε τις δουλειές του σπιτιού. Ίσως να έχω ξεφύγει από το θέμα αλλά αξίζει να θυμηθούμε τη ζωή των γυναικών της εποχής εκείνης...

Ες επανέλθουμε στο προξενίο. Οι προξενητάδες αφού ανακοίνωναν τις οικονομικές απαιτήσεις, άρχιζε ένα παζάρι και ο πατέρας της κοπέλας έδινε τη μάχη για να πετύχει κάποια καλή έκπτωση. Συνήθως καταλήγαν σε συμφωνία και αφού δίναν τα χέρια πίναν τα κρασιά τους και τρώγαν ενώ έρχιγαν μερικές ντουφεκιές με το δίκανο, να μεταδοθεί το ευχάριστο γεγονός σε όλο το χωριό. Μετά από ώρα παίρναν το δρόμο της επιστροφής τραγουδώντας το «κάντα τα μαλλιά σου κάντα σκάλες ν' ανεβώ». Τραγουδώντας έμπαιναν και στο χωριό μας για να μαθευτεί ο αραβώνας. Αυτή ήταν με λίγα λόγια η διαδικασία των αραβώνων.

Αφού πέρανε κάποιο διάστημα έφτανε κάποτε και η εβδομάδα του γάμου. Από την προηγούμενη Κυριακή το γραμμόφωνο έπαιζε στο σπίτι του γαμπρού και της νύφης. Όλη την εβδομάδα στα σπίτια των μελλονύμφων υπήρχε μια ευχάριστη αναστάτωση. Την Κυριακή γίνονταν γλέντι διότι ξεκίναγε ο γάμος. Την Τετάρτη γίνονταν άλλο γλέντι. Ήταν τα προζύμια. Αυτή τη μέρα αναπνάναν την ζύμη για το ψωμί που θα τρώγαν οι καλεσμένοι του γάμου. Το γραμμόφωνο έπαιζε ασταμάτητα και οι νέοι με τις κοπέλες χόρευαν. Η βραδυά τέλειωνε με το παραδοσιακό αλεύρωμα του γαμπρού και τις ευχές για ευτυχία και μακροζωία.

Την Πέμπτη ένα νέο παλληκάρι, έπαιρνε τον κατάλογο των καλεσμένων και την στολισμένη με λουλούδια κόφα (ξύλινο μικρό δοχείο) που ήταν γεμάτη με μαύρο κρασί και πήγαινε σε όλα τα σπίτια δίνοντας την κόφα στον άντρα του σπιτιού. Εκείνος αφού έπινε μια-δυό γουλιές την επέστρεφε λέγοντας διάφορες ευχές. Με αυτόν το ζωντανό τρόπο γίνονταν η πρόσκληση στους γάμους (δεν υπήρχαν τότε τα σημερινά καλέσματα στο φάκελο που στέλνονται με το ταχυδρομείο και πολλές φορές φτάνουν την άλλη εβδομάδα όταν οι νεόνυμφοι είναι στο ταξίδι του μέλιτος).

Συνέχεια στη σελίδα 5

ΠΡΟΞΕΝΙΟ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

Συνέχεια από τη σελίδα 4

Τέλος φτάνουμε στο Σάββατο, παραμονή του γάμου. Το απόγευμα έφτανε η κομπανία με τους οργανοπαίχτες, (τα κλαρίνα) τα οποία είχε κλείσει από μέρες πριν ο γαμπρός. Το γλέντι γινόταν στο σπίτι ή σε κάποιο μαγαζί και κρατούσε μέχρι μετά τα μεσάνυχτα. Μετά φεύγαν γιατί έπρεπε να είναι ξεκούραστοι για το γλέντι της Κυριακής.

Την Κυριακή το πρωί μαζεύονταν όλοι στο σπίτι του γαμπρού. Μαζί είχαν φέρει και τα ζώα με τα σαμάρια στολισμένα με πολύχρωμες μαντανίες και υφαντές κουβέρτες.

Σε λίγο έφτανε και ο κουρέας του χωριού με το βαλιτσάκι του να ξυρίσει το γαμπρό. Το ξύρισμα τότε γινόταν και αυτό τελετουργικά. Ο γαμπρός κάθονταν στην καρέκλα και τα πόδια του πατούσαν σε χαλκοματένιο ταψί. Όσο ο κουρέας έφτιαχνε τα ξυράφια του οι οργανοπαίχτες έπαιζαν και οι καλεσμένοι τραγουδούσαν ένα τραγούδι που μόνο όταν ξυρίζαν το γαμπρό λέγονταν:

«Μπαρμπέρη μ' τα ξυράφια σου·

καλά να τα τροχίσσεις

για να ξυρίσεις το γαμπρό

να πάει να πάρει τη νύφη κ.λπ. κ.λπ.».

Στην διάρκεια του ξυρίσματος οι παρεβρισκόμενοι ρίχναν χρήματα στο ταψί, τα οποία έπαιρνε ο κουρέας.

Αφού όλα ήταν έτοιμα ξεκινούσαν ο γαμπρός, ο κουμπάρος με την κόφα στο χέρι και πίσω οι καλεσμένοι με τα άλογα. Τότε το μοναδικό μέσον μεταφοράς ήταν τα ζώα για τα ορεινά χωριά και καθώς οι δρόμοι ήταν στενοί τα ζώα έμπαιναν το ένα πίσω από το άλλο, σχηματίζοντας έτσι μια τεράστια φάλαγγα.

Εκείναγε λοιπόν ο γαμπρός και τα όργανα έπαιζαν το τραγούδι που λέει:

«Πέρα σε κείνο το βουνό, πέρα σε κείνη τη ράχη
πο'χει ανταρούλα στην κορφή και καταχνιά στον κάμπο
εκεί είναι πύργος γυάλινος με κρυσταλένια τζάμια
εκεί κοιμάτε μια ξανθιά κ.λπ. κ.λπ.».

Τραγουδί, που μιλάει για τη νύφη που πάνε να πάρουν. Φτάνοντας στο χωριό της νύφης, όλοι τους περίμεναν στα μπαλκόνια και στα παράθυρα και τους χαιρετούσαν. Στο σπίτι της νύφης επικρατούσε ατμόσφαιρα πανηγυριού και στην ρούγα (αυλή) γινόταν χορός όπου χόρευαν κυρίως οι νέοι. Αφού κερνούσαν τους συμπεθέρους και αντάλλασαν ευχές, παίρναν τα προικιά. Οι πιο νέοι τα κατεβάζαν και τα φορτώναν στα ζώα ενώ στη συνέχεια τα στέφαναν στην εκκλησία. Όταν έφτανε η νύφη από το σπίτι της για την εκκλησία χαιρετούσε πρώτα τον πατέρα, τη μάνα της και τους άλλους συγγενείς και φίλες της, ενώ οι καλεσμένοι τραγουδούσαν το τραγούδι του αποχαιρετισμού που έλεγε:

Νύφη μου, χαιρέτα τον πατέρα σου.

Χαιρέτα τη μαρούλα σου,

χαιρέτα τ' αδελφάκια σου, κ.λπ. κ.λπ.

Όλοι οι ευαίσητοι τότε κλαίγανε από χαρά και συγκίνηση.

Μετά τα στέφαννα έπαιρναν το δρόμο της επιστροφής. Μπροστά τα ζώα φορτωμένα με τα προικιά της νύφης. Βελέτζες, φλοκάτες, υφαντά, μαξιλάρια, κεντήματα, όλα μέσα στα μπαούλα που ήταν οι ντουλάπες της εποχής εκείνης. Μπροστά πηγαίνουν τα προικιά, μετά η νύφη καβάλα σε άσπρο άλογο, μετά ο γαμπρός και ο κουμπάρος, πιο πίσω τα όργανα (κλαρίνα) και πιο πίσω οι καλεσμένοι που τραγουδούσαν σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής και αχολογούσαν οι ρεματιές και τα δάση στο πέρασμά τους. Στα μισά της διαδρομής φεύγαν τρία παλληκάρια απ' το σόι του γαμπρού, με τα καλλίτερα άλογα και με μεγάλη ταχύτητα έφταναν στο χωριό και πήγαιναν στο σπίτι του γαμπρού να ανακοινώσουν ότι η νύφη έρχεται. Αφού πίναν το πιστό τους λέγαν τις καλλίτερες ευχές στους γονείς του γαμπρού και αυτοί τους κρέμαγαν μαντήλια άσπρα στα άλογα και ξανά τρέχαν να συναντήσουν το γάμο, όπου επικεφαλής οδηγούσαν την πομπή του γάμου στο χωριό.

Μπαίνοντας ο γάμος στο χωριό, τύχαινε μεγάλης υποδοχής διότι ο κόσμος απ' την αρχή του χωριού μέχρι την πλατεία που θα σπηνόταν ο χορός, είχε γεμίσει τους δρόμους, τις ρούγες και τα μπαλκόνια κρατώντας στις χούφτες ρύζι για να το ρίξουν στους νεόνυφους, μαζί με τις ευχές τους για προκοπή και ευτυχία.

Τις στιγμές αυτές το χωριό ζούσε ένα πανηγύρι. Τα κλαρίνα παίζαν, ο κόσμος τραγουδούσε, έριχνε ρύζι, έλεγε ευχές και μέσα σ' αυτά άκουγες και τα χλιμιντρίσματα των αλόγων, λες και ένοιωθαν κι αυτά τη χαρά του γάμου.

Τέλος, φτάνοντας στην πλατεία ξεπέζευαν όλοι και η νύφη χαιρετούσε τους συγγεντρωμένους με υποκλίσεις, όπως έκανε και σε όλη τη διαδρομή απ' την αρχή του χωριού.

Στη συνέχεια σπηνόνταν γλέντι που κρατούσε μέχρι το σουρούπωμα και μετά συνεχιζόταν στο σπίτι του γαμπρού μέχρι το πρωί της Δευτέρας. Μερικές φορές έφτανε μέχρι το μεσημέρι της Δευτέρας το γλέντι, οπότε και οι πιο μερακλήδες υπόκειπταν στην κούραση.

Έτσι με μεγαλοπρέπεια και αυθόρμητο γλέντι γινόταν τα χρόνια εκείνα οι γάμοι. Σήμερα οι γάμοι, ειδικά στις πόλεις, δεν αλλάζουν και πολύ από μία βάφτιση. Οι καιροί άλλαξαν και μαζί μ' αυτούς και ο γάμος.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

Κάθε χρόνο του Αγίου Μάρκου, όλο το χωριό βάζει στις γωνίες των σπιτιών, βουνιές αναμμένες για να μη πλησιάζουν στα σπίτια τα φίδια όλη τη χρονιά. Λένε ακόμη πως τα φίδια μυρίζοντας την αναμμένη βουνιά πεθαίνουν στις φωλιές τους από τον καπνό και το μύρισμα της βουνιάς, κι έτσι δεν έρχονται στα σπίτια μας, μεγάλα φίδια για να μας τσιμπήσουν με το φαρμακερό τους δηλητήριο.

Ι. Ρεφενέ
Μαθητρία Δημοτικού Σχολείου
Μορφοβουνίου

ΚΑΤΟΧΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Του ΗΛΙΑ Γ. ΝΑΖΙΑΚΟΥ

Πουλου, ο Ν. Κωστορίζας φονεύθηκε, ο Στεφ. Σαράφης προσχώρησε και έγινε αρχηγός του ΕΛΑΣ και οι άλλοι αφέθηκαν ελεύθεροι. Αξίζει ακόμα εδώ να σημειωθεί, ότι την προηγούμενη ακριβώς του αφοπλισμού ημέρα, ένα τμήμα του Κωστόπουλου που βρίσκονταν στον Ελληνόπυργο, με επικεφαλής, κάποιον βλάχο αξιωματικό, δημιούργησε ένα επεισόδιο μικράς έκτασης, αλλά πολύ χαρακτηριστικό για το κλίμα και τις σχέσεις των διάφορων αντάρτικων ομάδων της περιοχής μας. Μια ολιγομελής ομάδα ανταρτών του ΕΛΑΣ (εκ Φυλακτικής), πήγε στον Ελληνόπυργο και εκεί έπεσε πάνω στην ομάδα του Βλάχου, η οποία αφού τους ήλεγξε, τους αφόπλισε και τους άφησε να φύγουν.

Αλλά ας συνεχίσουμε την εξιστόρηση αφοπλισμού του Κωστόπουλου, που είχε και συνέχεια την ίδια ημέρα.

Το μεσημέρι της ίδιας ημέρας, κατέφθασε κοντά στο χωριό μας, ένα άλλο τμήμα του Κωστόπουλου με 20 περίπου άνδρες και επικεφαλής κάποιον Βηλαέλη ονομαζόμενο αν θυμάμαι καλά. Το τμήμα αυτό που έρχονταν από το ίδιο δρομολόγιο που ήλθε και ο Κωστόπουλος με την κύρια δύναμή του την προηγούμενη ημέρα, δεν είχε φαινεται πληροφορηθεί τα διατρέξαντα. Βάδιζε όμως προσεκτικά και έξω από το δρόμο, στην Κερασούλα και αρκετά αραιωμένο. Εκεί έτρεξαν σε προαπότησή τους τρεις τέσσερις αντάρτες του ΕΛΑΣ, μαζί με ένα από τους προσχωρήσαντες όπως τους με τη στολή του Τσολιά, τα τσαρούχια και τον οπλισμό του, όπως δηλαδή τον ήξεραν και τους απέκρυψαν τα συμβάντα. Ξεθαρμεμένοι πλέον και αυτοί, βάδιζαν όλοι μαζί προς το χωριό, για να συνενωθούν με την κύρια δύναμή τους, με τα όπλα τους κρεμασμένα στον ώμο.

Οδηγήθηκαν μέσα στο προαύλιο του Παλαιού Σχολείου και εκεί μαρκαρισμένοι πλέον από ισάριθμους άνδρες του ΕΛΑΣ, που προστέθηκαν κατά τη διαδρομή μέσα στο χωριό, αφοπλίστηκαν μέσα σε δευτερόλεπτα.

Ακολούθησε και γι' αυτούς, η ίδια (πρωινή) διαδικασία, εκφωνήθηκε λόγος δικαιολογητικός, κρατήθηκαν μερικοί και οι άλλοι αφέθηκαν ελεύθεροι.

Κατά την επερχόμενη όμως νύχτα, δυστυχώς ορισμένα άτομα, μη χωριανοί μας υποθέτω, δεν κράτησαν την ψυχραιμία τους και θέλησαν να λύσουν και άλλα, προσωπικά τους προβλήματα και αντιπάθειες, παίρνοντας εκδίκηση σε ορισμένους από τους αφοπλισθέντες. Δεν εξετάζουμε εδώ, τις όποιες δικαιολογίες που προβλήθηκαν, βάσιμες ή υπερβολικές και όλοι νομίζω θα ήθελαν και να εύχονταν να μην είχαν συμβεί, παρά την κρίσιμο κατάσταση που επικρατούσε τότε. Έτσι εκτός από το άσυλο της παραδοσιακής φιλοξενίας του χωριού μας που τραυματίστηκε, έχασαν στο χωριό μας και τη ζωή τους, τρεις άνθρωποι το βράδυ εκείνο.

Στο τμήμα του Κωστόπουλου, υπήρχε και αφοπλίστηκε και ο συγχωριανός μας Σωτήριος Μ. Πολύζος, που προέρχονταν από τη χωροφυλακή και ζούσε εκτός του χωριού μας.

Εδώ κλείνει, η πάρα πολύ οδυνηρή και για μένα εξιστόρηση του χρονικού του αφοπλισμού, που ειλικρινά προσπάθησα να το αφηγηθώ αμερόληπτα και αντικειμενικά. Τρέφω σεβασμό για όλα τα θύματα και για όλους τους παρόντες και των δύο μερών, που πρωταγωνίστησαν σ' αυτή τη διαμάχη και με πολύ κατανόηση, τους θεωρώ όλους, θύματα της ταραγμένης και δυσκολότατης κατοχικής εποχής, στην οποία αγωνίζονταν ο καθένας από τη μεριά του, όπως νόμιζε σωστότερα, θυσιάζοντας τον εαυτό του στη φωνή του καθήκοντος, όπως το αντιλαμβάνονταν. Διότι για να εξηγήσουμε σωστά τα φαινόμενα, πρέπει να σκεφτόμαστε ακόμα και τα προηγούμενα χρόνια που είχαν περάσει, την προπαγάνδα της Μεταξικής δικτατορίας που είχε αποπροσανατολίσει τους ανθρώπους με τον άκρατο και άσκοπο διωγμό των αριστερών, αλλά και τα κατάλοιπα ακόμα του παλαιότερου διχασμού της Ελλάδας με την άγρια και πολυετή αντιπαράθεση των Ελλήνων μεταξύ Βασιλικών και αντιβασιλικών (Δημοκρατικών).

Όλα αυτά ζούσαν ακόμα στις ψυχές των μεγαλύτερων στην ηλικία ανθρώπων και διαμόρφωναν χαρακτήρες τραχείς και φανατικούς, ανάλογα με το πόσο είχαν υποφέρει και στα προηγούμενα της κατοχικής χρονιά, από αντιφρονούντες Έλληνες και έτσι διατηρούσαν η αναπαραγωγή του φαύλου κύκλου, δηλαδή το ένα κακό έφερνε άλλο κακό κ.ο.κ.

Μακάρι να μπορούσαν όλοι να αποφύγουν τα λάθη και να μην έφθαναν σε εμφύλιες διαμάχες που μείωναν το έργο της Εθνικής αντίστασης και δημιουργούσαν τον κίνδυνο διάπραξης αδικημάτων και παρεξηγήσεων που μοιραία ανακυκλώνονταν. Θέλω βέβαια να πιστεύω ότι με την εξιστόρηση αυτή, δεν έθιξα τη μνήμη κανενός από τους μη υπάρχοντες πλέον στη ζωή και ότι επίσης δεν θα παρερμηνευθεί από κανένα αναγνώστη, ή καλή, αντικειμενική ή άδολη πρόθεσή μου κατά την έκθεση των τότεπραχθέντων.

Νομίζω ότι 45 ακριβώς χρόνια από τότε, είναι αρκετά για να μας κάνουν πιο ψύχραιμους και πιο ρεαλιστές, μπροστά στην πραγματικότητα, την οποία δικαιούνται να πληροφορηθούν και οι νεότεροι συγχωριανοί μας.

Ηλ. Νασιάκας

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Αγαπητοί Χωριανοί, εκδότες της Βουνεσιώτικης εφημερίδας σας χαιρετώ και σας συγχαίρω όλους σας για το δύσκολο έργο που αρχίσατε, την έκδοση της Βουνεσιώτικης Φωνής. Σας ευχαριστώ όλους σας για το δώρο που μου κάνατε.

Δεν φαντάζεστε τη χαρά που ένιωσα όταν για πρώτη φορά πήρα την Βουνεσιώτικη φωνή στα χέρια μου. Ιδιαίτερα όμως χάρηκα, σαν να κέρδινα τον πρώτο αριθμό του λαχείου όταν γύρισα από τη δουλειά μου και είδα πάνω στο τραπέζι το τελευταίο φύλλο.

Θυμήθηκα τα παιδικά μου χρόνια και τη μομπούτα. Συγκεκριμένα, κάποια, μέρα παίζαμε κάτω απ' το μαγαζί του Βράκα και κάποιο παιδί ήρθε κρατώντας στα χέρια του μια μεγάλη φέτα ψωμί, φαρίνα, άππρο, σκοτωθήκαμε να δοκιμάσουμε

από μια μπουκιά όλοι, ήταν πράγματι πολύ νόστιμο. Αυτά και άλλα με κάνατε να θυμηθώ, να νιώσω νοσταλγία για το αγαπημένο μου χωριό.

Σας ευχαριστώ και σας στέλνω ένα τσεκ 50\$ για τις ανάγκες της εφημερίδας σας.

Με πατριωτική Αγάπη
Βασίλειος Πανταζής

Αγαπητέ Βασίλη σ' ευχαριστούμε για τα καλά σου λόγια και την χρηματική βοήθεια.

Ελπίζουμε να δίνουμε την ίδια χαρά και νοσταλγία για το χωριό σ' όλους τους ξενιτεμένους συγχωριανούς μας. Καλή αντάμωση.

Η Συντακτική Επιτροπή

ΕΙΔΗΣΕΙΣ... ... και σχόλια

● ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ ΑΠΟ ΤΗ Δ.Ε.Η.

Η τεχνητή λίμνη «Ν. Πλαστήρα» παραχωρείται από την Δ.Ε.Η. στο Δημόσιο, χωρίς ανταλλάγματα. Αυτή ήταν η απόφαση σύσκεψης που έγινε στην Αθήνα τον Απρίλη που μας πέρασε για την τουριστική αξιοποίηση της λίμνης, στην οποία προηδρεύσε υπουργός Ενέργειας και Τεχνολογίας. Στη σύσκεψη έλαβαν μέρος ο Νομάρχης Καρδίτσας, μέλη της διοίκησης της Δ.Ε.Η. και εκπρόσωποι της τοπικής αυτοδιοίκησης.

Με την άρση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και την παραχώρηση της λίμνης, στο Νομαρχιακό Ταμείο του Νομού μας, ανοίγονται νέες προοπτικές ανάπτυξης. Συγκεκριμένα με την παραχώρηση διευκολύνεται η εκτέλεση των προγραμματισμένων έργων στη Λίμνη που στοχεύουν στη γενικότερη τουριστική αξιοποίηση και ανάπτυξη της περιοχής.

● ΔΕΝΔΡΟΦΥΤΕΥΣΗ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Οι λιγοστοί πια μαθητές του Δημοτικού Σχολείου του χωριού μας, (με την καθοδήγηση του δασκάλου τους που είχε και την πρωτοβουλία), φύτεψαν εξακόσια (600) δένδρα. Από το Δασαρχείο Καρδίτσας προμηθεύτηκαν 200 Πεύκα, 200 ακακίες και άλλα 200 διάφορα δένδρα και φυτά, όπως ιτιές κλαίουσες, σπάρτα, τούγιες κ.λπ. Αφού πρώτα δενδροφύτεψαν το χώρο του σχολείου τους στη συνέχεια φύτεψαν δένδρα στην παιδική χαρά και σε άλλα σημεία του δρόμου, στην αρχή του χωριού.

Καλή επιτυχία στην αξιόπαινη προσπάθεια των μικρών μαθητών και του νεαρού δασκάλου τους. Η πράξη τους αποτελεί ένα καλό παράδειγμα προς μίμηση, από τους μεγάλους αυτή τη φορά. Αυτή η προσπάθεια των μικρών βουνεσιωτών δεν πρέπει να πάει χαμένη. Το Κοινοτικό Συμβούλιο πρέπει να φροντίσει για την προστασία των ήδη φυτευμένων δένδρων, αλλά και για νέες δενδροφυτεύσεις σε διάφορα σημεία του χωριού, σε δρόμους και στις αυλές των σπιτιών. Επίσης σε σημεία που το έδαφος «βουλιάζει» π.χ. μια τέτοια τοποθεσία είναι πάνω και γύρω από το γήπεδο.

Με την δενδροφύτευση θα γίνει πιο όμορφο και δροσερό το χωριό. Επιπλέον το έδαφος θα αποκτήσει μεγαλύτερη σταθερότητα.

ΙΔΡΥΣΗ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Μία καλή προσπάθεια άρχισε με την ίδρυση παιδικού χορευτικού ομίλου, που αποτελείται από μαθητές του Δημ. Σχολείου. Μαθήματα χορού παραδίδει στην αίθουσα του πνευματικού κέντρου, καθηγητής χορού που έρχεται από τα Τρίκαλα, ο Κος Θανάσης Παπαγεωργίου.

Ο Στόχος του ομίλου είναι να μάθει στους μαθητές του χωριού μας τις παραδόσεις του λαού μας και να αναβιώσει μερικούς παραδοσιακούς χορούς του τόπου μας όπως ο διπλός χορός.

Υ.Γ. Παρακαλούμε οικονομική ενίσχυση.

Πρώτα απ' όλα αξίζουν συγχαρητήρια στους πρωτεργάτες αυτής της προσπάθειας πιο πολύ όμως πρέπει να τονισθεί το ενδιαφέρον του συγχωριανού μας δασκάλου Θωμά Χ. Νάνου και στους μαθητές που συμμετέχουν σ' αυτήν την αξιόλογη ενέργεια.

Ο Σύλλογος της Αθήνας αποφάσισε τη χρηματοδότηση του χορευτικού για τα λειτουργικά έξοδα με το ποσό των 30.000 δρχ. Από το Βόλο 10.000

ΣΧΟΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ευνοικά ήταν τα σχόλια για τη νέα έκδοση της Βουνεσιώτικης Φωνής. Σ' αυτό συνέβαλε το νέο σχήμα, η καλή ποιότητα, η καλαισθητή εμφάνιση και η διαρκής προσπάθεια για βελτίωση της ύλης.

Όμως ένα κριτήριο για την επιτυχία της εφημερίδας, είναι αυτή να διαβάζεται από όλους τους Βουνεσιώτες και φίλους του χωριού μας. Συμβαίνει κάποιες φορές να μη φτάνει η εφημερίδα σε όλους, κυρίως λόγω έλλειψης σωστής ταχυδρομικής διεύθυνσης. Ζητάμε συν γνώμη από εκείνους που δεν έχουν λάβει την εφημερίδα και παρακαλούμε να μας γνωρίσουν τις ορθές διευθύνσεις τους.

Στόχος μας είναι να φτάνει η εφημερίδα σε όλους τους χωριανούς και φίλους, όπου κι αν αυτοί βρίσκονται, και για να το πετύχουμε αυτό χρειαζόμαστε τη συνεργασία όλων.

Η... Σ.Ε.

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ - ΥΓΕΙΑ

Ήρθε η ώρα να αποκτήσουμε οικολογική συνείδηση για να διατηρήσουμε το χώρο που ζούμε καθαρό. Τις ημέρες του Πάσχα έγινε μια προσπάθεια, που αξίζει κάθε έπαινο, μια ομάδα αντρών έκανε γενικό καθαρισμό σε κάθε ρέμα που είχε μετατραπεί σε μικρό σκουπιδοτόπο.

Τώρα πλέον έχει μπει μια τάξη στα σκουπίδια, του χωριού μας που δεν δικαιολογεί κανένα μας, να πετάει ασυλλόγιστα τα σκουπίδια εδώ κι εκεί.

Γιατί κάθε Τρίτη και Παρασκευή περνά αυτοκίνητα από κύρια σημεία του Χωριού και μαζεύει τα σκουπίδια.

Τώρα όλοι μας πρέπει να βγάζουμε τα σκουπίδια, στο δρόμο την ίδια μέρα που περνά το αυτοκίνητο, να χρησιμοποιούμε σασκούλες απορριμμάτων, και να μην αφήσουμε κανέναν να πετάξει σκουπίδια δίπλα στο σπίτι μας. Πρέπει να πετύχει αυτή η προσπάθεια, που αποσκοπεί στο καλό όλων μας.

ΑΠΟΨΕΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Πριν από μια δεκαετία περίπου ο Σύλλογος Βουνεσιωτών της Αθήνας ίδρυσε στο χωριό την Βιβλιοθήκη. Τα βιβλία που αγόρασε τότε ο σύλλογος, αλλά και που χάρισαν αρκετοί χωριανοί και φίλοι του τόπου μας, διαβάστηκαν από μικρούς και μεγάλους. Ήταν η πρώτη φορά που έμπαιναν στα περισσότερα σπίτια εξωσχολικά βιβλία με διάφορα θέματα. Λογοτεχνικά, Ποιητικά, Ιστορικά, επιστημονικά, εγκυκλοπαίδειες, αγροτικά και άλλα βιβλία, κράτησαν συντροφιά πολλούς χωριανούς μας κάθε ηλικίας.

Μόνο στον πρώτο χρόνο λειτουργίας της βιβλιοθήκης περίπου 1.100 αναγνώσεις βιβλίων σημειώθηκαν στα καρτέλα της δανειστικής βιβλιοθήκης. Το καλοκαίρι το αναγνωστήριο ήταν πάντα γεμάτο από νέα παιδιά.

Δεν χρειάζονται λόγια πολλά για την αξία των βιβλίων και το ρόλο της Βιβλιοθήκης στο χωριό. Είναι αυτονόητα. Για να πετύχει όμως το στόχο της η βιβλιοθήκη χρειάζεται, εκτός από τη διάθεση των αναγνώστων, διαρκής ενημέρωση και εμπλουτισμός με νέα βιβλία και περιεχόμενα. Μόνο έτσι το ενδιαφέρον για ανάγνωση ανανεώνεται. Η βιβλιοθήκη η οποία θα στεγασθεί στο ευρύχωρο πνευματικό κέντρο του χωριού μας μπορεί και πρέπει να ανανεωθεί ποιοτικά, θεματικά και ποσοτικά. Τα Διοικητικά Συμβούλια των Συλλόγων μας ας ξεκινήσουν αυτά την προσπάθεια, είτε αγοράζοντας από κοινού βιβλία που δεν υπάρχουν στη βιβλιοθήκη, είτε ζητώντας τα από διάφορες άλλες πηγές (Υπουργείο Πολιτισμού, Τράπεζες, Φορείς, Δημ. Υπηρεσίες κ.λπ.).

Αλλά και όποιος από μας μπορεί να βοηθήσει στην κατεύθυνση αυτή, ή μπορεί να προσφέρει έστω και ένα βιβλίο, ας το κάνει.

Στην εποχή μας η μόρφωση είναι δικαίωμα και υποχρέωση όλων.

Νάνος Ι. Παναγιώτης

ΛΥΚΕΙΟ ΣΤΟ ΜΕΣΕΝΙΚΟΛΑ Ή ΣΤΟ ΜΟΡΦΟΒΟΥΝΙ;

Συνέχεια από τη σελίδα 1

Όπως κανένας δε μπορεί να αμφισβητήσει και να αρνηθεί την παράδοση, φτωχική ίσως αλλά υπαρκτή, του Μορφοβουνίου. Γιατί και το Βουνέσι έβγαλε τους δασκάλους του, τους δικηγόρους, τους γιατρούς, τους καθηγητές, τους πρωθυπουργούς... Και θα ήταν τουλάχιστον αφέλεια να προσπαθεί κανένας να αμφισβητήσει την καταγωγή του άλλοτε Πρωθυπουργού της Ελλάδας, Νικ. Πλαστήρα απ' το Μορφοβούνι, όταν και οι εγκυκλοπαίδειες και τα σχολικά βιβλία το γράφουν επίσημα και τεκμηριωμένα (βλ. «Ιστορία από τις Πηγές», Γ' Λυκείου, γ' και δ' δέσμης, σελ. 340). Αλλά οι απεισδύστεροι μάρτυρες γι' αυτό είναι το ίδιο του το όνομα που στο Μορφοβούνι αφθονεί, και πολύ περισσότερο οι συγγενείς του που ζουν είτε στο χωριό είτε στην Καρδίτσα, όπου εγκαταστάθηκαν πριν από χρόνια (παράδειγμα, ο ανιψιός του Κώστας Πλαστήρας).

Δεν είναι όμως εκεί το ζήτημα. Ο Πλαστήρας αναμφισβήτητα έχει βουνεσιώτικη καταγωγή, βουνεσιώτικες ρίζες, αλλά δεν ανήκει στο Μορφοβούνι. Με τη μεγαλωσύνη του, παρά τις οποιεσδήποτε περιστασιακές αδυναμίες, ανήκει στην Ελλάδα, όπως όλοι οι μεγάλοι.

Αυτό όμως που μας απασχολεί δεν είναι κάτι που αφορά το παρελθόν και την Ιστορία, αλλά είναι τωρινό, σημερινό και πρακτικό ζήτημα. Υπάρχουν οι κατάλληλες προϋποθέσεις να λειτουργήσει ένα σχολείο μέσης εκπαίδευσης και σ' ένα άλλο χωριό, σε διπλανό μάλιστα χωριό, όπου θα δώσει μια ζωντάνια και μια πνοή, πράγμα που στο Μεσενικόλα έγινε έτσι κι αλλιώς με την ίδρυση και λειτουργία του Γυμνασίου. Γιατί λοιπόν πρέπει να πολεμηθεί αυτή η ιδέα κι αυτή η προσπάθεια; Δεν είναι λογικό και δίκαιο να υπάρχει και στο άλλο χωριό ένα σχολείο για λόγους πολιτιστικούς, κοινωνικούς και άλλους που αναφέραμε; Εάν η διεκδίκηση αφορούσε το ένα και μοναδικό σχολείο, το Γυμνάσιο π.χ., θα έβλεπα τους λόγους της αντιπαράθεσης και αντιδικίας. Τώρα όμως που πρόκειται για μια ισόρροπη και δίκαιη κατανομή δύο σχολείων, δε βλέπω κανένα πραγματικό και ουσιαστικό λόγο που να δικαιολογεί τη μανία και το πάθος που εκδηλώθηκε απ' την πλευρά των φίλων Μεσενικολιτών.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΤΟΙΚΟΣ

Η ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΒΟΥΝΕΣΙΩΤΕΣ

Σ' αυτό το όμορφο χωριό της Καρδίτσας που ονομάζεται Βουνέσι, γνώρισα τους καλλίτερους ανθρώπους. Εγώ προσωπικά έχω ζήσει τους Βουνεσιώτες 43 χρόνια, (όπως γνωρίζετε εγώ ο Κώστας Κατσιγιάννης είμαι γαμπρός στο Βουνέσι), και έχω αγαπήσει το χωριό όσο κανείς δε φαντάζεται γιατί γνώρισα τέτοιους ανθρώπους που σήμερα «με κερύ να ψάχνεις» δεν βρίσκεις εύκολα.

Μία απ' τις αρετές που τους διακρίνει είναι η φιλοξενία. Όταν κάποιος ξένος ερχόταν στο χωριό προσπαθούσαν να τον βοηθήσουν με όποιον τρόπο μπορούσαν. Επίσης γνώρισα στους ανθρώπους αυτούς κάτι που δεν το έχω δει πουθενά αν και έχω γυρίσει όλη την Ελλάδα με την κουρελού και το τσουβάλι, όπου υπήρχε δουλειά. Το σεβασμό των παιδιών προς τους γονείς, τους συγγενείς αλλά και για όλους τους ανθρώπους.

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΜΑΣ

Την Κυριακή 22 του Μάη, οι Βουνεσιώτες της Αθήνας με τρία λεωφορεία που διέθεσε δωρεάν ο Σύλλογος, βρεθήκαμε στα ιστορικά Καλάβρυτα.

Η διαδρομή από Αθήνα μέχρι Κόρινθο ήταν συνθησιμένη, χωρίς τίποτα το ιδιαίτερο. Μετά την Κόρινθο μπήκαμε στον παλιό παραλιακό δρόμο και πραγματικά απολαύσαμε ένα υπέροχο τοπίο, με ποικιλία βλάστησης και καλλιεργείων, με μαγευτικά ακρογιάλια αλλά και με περιποιημένα χωριά και κωμοπόλεις που έσφυζαν από ζωή και κίνηση, δείγμα που φανερώνει ότι η ύπαιθρος σ' αυτά τα μέρη δεν έχει εγκαταλειφθεί. Και πως να εγκαταλειφθούν τέτοια μέρη με τόσο γόνιμο έδαφος και τόσο εκμεταλλεύσιμα τουριστικά ακρογιάλια...

Μετά την Ακράτα ανηφορίζοντας για τα βουνά των Καλαβρύτων, βρεθήκαμε να θαυμάζουμε ένα πανέμορφο τοπίο που μοιάζει με τα δικά μας μέρη, με περισσότερο όμως μυστήριο και αγριότητα, συνασθμάτα που γίνονται πιο έντονα όσο πιο πολύ ανηφορίζαμε. Το συναίσθημα του δέους που νοιώσαμε ίσως ήταν το προμήνυμα ότι σε λίγο, συναντούσαμε το Μέγα Σπήλαιο ένα πραγματικά μυστηριώδες μοναστήρι κολημένο σε απόκρημνα βράχια, που σέρνει πίσω του θρύλους και παραδόσεις, ιδίως απ' τα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Εκεί έγινε στάση μιας ώρας για να γνωρίσουμε την ιστορία του μοναστηριού απ' τους μοναχούς και να δροσιστούμε απ' τα γάρφαρα νερά των πηγών της περιοχής. Τα γαϊδουράκια που χρησιμοποιούνται εδώ για τους... τεμπέληδες της ανηφόρας, φιλοξένησαν μόνο τον Βασίλη Β. Κοντοστέρνιο που θέλησε να πάει καβάλα στην εκκλησιά...

Στη συνέχεια αφού περάσαμε χωρίς στάση τα Καλάβρυτα, βρεθήκαμε σε μια άλλη θρυλική τοποθεσία, στο Μοναστήρι της Αγ. Λαύρας. Από δω όπως είναι γνωστό, άρχισε επίσημα η επανάσταση του '21. Οι μορφές των Παλαιών Πατρών Γερμανού, της Ελλάδας που σπάει τα δεσμά της και τον Έλληνα πολεμιστή που απεικονίζονται αριστουργηματικά στο μνημείο που βρίσκεται 3 χιλ. πιο κάτω, μας θύμισαν έντονα τα σχολικά μας χρόνια, όταν ο δάσκαλος με δέος και περηφάνεια μας δίδασκε στην ιστορία της νεώτερης Ελλάδας τον ξεσηκωμό του γένους απ' τον Τουρκικό ζυγό.

Στην κορυφή ενός λόφου κάτω από μια βελανιδιά που αίγουρα θα φιλοξένησε στον ίσκιο της καπεταναίου του '21, καθήσαμε να φάμε και να θαυμάσουμε το υπέροχο τοπίο, το χιονισμένο Χελμό και τον Ερύμανθο καθώς και την κοιλάδα που απλώνονταν στα πόδια μας.

Στην επιστροφή, στον τόπο θυσίας των Καλαβρύτων βρεθήκαμε προσκυνητές των 1.300 Καλαβρυτινών που θυσίαστηκαν σε μια άλλη εποποιία του γένους δολοφονημένοι άνανδρα απ' το χιτλερικό Ναζισμό.

Με τόσες αναμνήσεις και ανανεωμένοι απ' τη φύση που απολαύσαμε γυρίσαμε στην Αθήνα, να συνεχίσουμε τη ρουτίνα της καθημερινότητας, με το νέφος, τις απεργίες με την αγωνία για το μεροκάματο, αλλά και με την ελπίδα μιας άλλης καλύτερης εκδρομής που θα προγραμματίσουμε.

Το Δ.Σ. ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΘΗΝΑΣ

Ένα άλλο χαρακτηριστικό είναι η εργατικότητα των ανθρώπων αυτών. Οι περισσότεροι, έφυγαν απ' το χωριό και εγκαταστάθηκαν στις μεγάλες πόλεις και όλοι τους προόδευαν. Τα παιδιά τους σπούδασαν και έβγαλαν πολλούς επιστήμονες και άξιους τεχνίτες που τιμούν το χωριό τους και τις οικογένειές τους. Είναι κι άλλα πολλά που θα μπορούσα να γράψω, όπως τα γλέντια και το κέφι που κάνουν ή η γενναιοδωρία τους και η λεβεντιά τους, αλλά θα χρειάζονταν πολλές σελίδες να περιγράψω όλες τις αρετές και γιατί όχι, τα κάποια ελλωτάματά τους.

Νομίζω ότι φτάνουν αυτές οι γραμμές για τους Βουνεσιώτες, που όποιος τους γνώρισε από κοντά ξέρει ότι είναι λίγες.

Με αγάπη για όλους
Κώστας Κατσιγιάννης